

ДА ПОЗНАВАШ БОГА

Един петдневен план

Какво може човек да научи за Бога само за пет кратки дни?

Авторът – широко известният християнски писател Морис Венден – акцентува не толкова на елемента време, в което можете да получите някаква информация за Бога, колкото на възможността да Го опознаете лично, да създадете близки отношения и приятелство с Него.

В тази книга той предлага петте необходими стъпки към това приятелство.

И когато разберете КАК, вие ще потърсите Бога както никога преди.

НОВ ЖИВОТ
ИЗДАТЕЛСТВО
София, ул. Солунска 10
тел. 980 47 01, 946 70 98; E-mail: new.life@tradel.net

ДА ПОЗНАВАШ

БОГА

Морис Венден

The book cover features a dark, moody illustration. At the top, a crown of thorns is depicted with sharp, dark spikes. Below it, a large, vibrant rose with pink and white petals is shown, glistening with water droplets. In the lower right corner, a portion of Michelangelo's 'The Creation of Adam' is visible, showing the hands of God and Adam reaching towards each other. The overall background is a dark, textured green.

Морис Венден

ДА ПОЗНАВАШ БОГА

НОВ ЖИВОТ

To Know God, A 5-day plan
Morris Venden

Copyright © 1983 by
Review and Herald Publishing Association

Да познаваш Бога, 5-дневен план
Морис Венден

© Превод от английски: Гълъбена Василева
Редактор: Венета Попова
Компютърно оформление: Издателство „Нов живот“
© Компютърен дизайн на корицата: Владимир Балун
© Издателство „Ел Уай“, 2001
ISBN 954-788-004-7

Морис Венден

ДА ПОЗНАВАШ БОГА

София, 2001

ДЕН 1

Бог е любов, но как мога да бъда сигурен в това? Как мога да разбера по-добре какъв е Той наистина? Защо се нуждая от Бога изобщо? Аз наистина не съм толкова лош човек...

СТР. 7

ДЕН 3

Ще се вгорчи ли връзката ми с Бога, ако пропусна един или два дни да общувам с Него?

Как мога да имам вяра в Бога, когато всичко върви наопъки?

СТР. 53

ДЕН 5

Християнски растеж. От християнин бебе до зрелост. Как става това?

Голямото разделение – едни, които познават Бога, и други, които не Го познават.

СТР. 88

ДЕН 2

Какви са стъпките към Христос? Как мога да разбера дали съм спасен? Как мога да се запозная лично с Бога, Когото не мога нито да видя, нито да чуя?

СТР. 26

ДЕН 4

Послушание. Как, защо и какво става, когато съгрешавам? Кое идва по-напред – победата или мирът? Как мога да се опазя от съгрешаване?

СТР. 71

Бог е любов, но как мога да бъда сигурен в това? Как мога да разбера това? Как мога да разбера какъв е Бог наистина?

Защо се нуждая от Бога изобщо? Аз наистина не съм толкова лош човек.

Наистина никой не се изненадва чак толкова, когато сватбите не започват навреме. Все се намират неща, които ги забавят. Може би защото толкова много хора трябва да се приготвят. Но приятелките на младоженката са се събрали. Трескаво суетене, последни приготовления, прекъсвани от бързи погледи към часовника.

– Тук ли е вече младоженецът?

– Не, още не, но ще дойде.

– Чудя се защо се бави.

– Нямам представа. Сигурно скоро ще бъде тук.

Но той не идва. И все не идва, и не идва.

Приятелките на младоженката са с безупречно чисти рокли. Всяка къдрица е на точно определеното си място, всяко момиче носи ярко светеща лампа и е готово да се присъедини към сватбената процесия. С нетърпение очаква пристигането на младоженеца, когато церемонията ще започне, но той все не идва.

Минават минути, часове, девойките стават нетърпеливи, уморяват се. Една след друга слагат безгрижно лампите си настрана и намират удобно място да седнат, докато чакат. Вечерта е тиха, денят е бил изпълнен с много бързанае, най-накрая всички те, 10 момичета заспват, и не е чудно, защото е почти среднощ, а младоженецът все още не е дошъл.

Среднощ се чува вик: „Ето го, иде.“

Те веднага скачат. Последните приготовления започват отново. За свое учудване откриват, че лампите са почти догорели. Маслото е на свършване и пламъчето е готово да изгасне. Пет от девойките напъхват бързо своите лампи, но другите пет нямат повече масло, те не са се подготвили по-добре за толкова дълго чакане. И пред очите им пламъчетата угасват.

„Няма ли някой допълнително масло?“ Въпросът се повтаря отново, но никоя няма в повече. Младоженецът се появява, време е процесията да тръгне. Петте девойки, които имаха масло в лампите си, се присъединяват към процесията, но петте, чиито лампи изгаснаха, се разбързват да намерят откъде да купят или да вземат назаем още масло.

НЕДОСТИГ НА МАСЛО

Превалия полунощ. И макар че петте девойки претърсват целия град, никъде не намират. Накрая се връщат на сватбата. „Изпуснахме началото на церемонията – казват те. – Но може би поне ще влезем в преддверието.“

Когато пристигат, откриват вратата заключена. Чува се музика и смях, после почукват отново. Накрая самият младоженец отваря вратата. „Пусни ни да влезем – извикват те. – Ние трябваше да сме на сватбата.“

Младоженецът разглежда момичетата, които стоят пред него. Те изглеждат повече като уличници, отколкото като приятелки на

младоженката. Дрехите им са повредени и изцапани. Той не ги познава и бавно поклаща глава. „Не ви познавам“ – казва и затваря вратата. Те не могат да присъстват на сватбата.

„НЕ ВИ ПОЗНАВАМ“

Исус е Този, Който за първи път разказва тази история за сватбата. Можете да я прочетете в Библията в 25 глава от Евангелието на Матей. С нея Исус се опитва да внуши на слушателите си колко е важно човек да познава Бога лично. Точно защото Младоженецът не позна петте девойки, затова не ги пусна в тържествената зала.

Същата истина се предава и в Матей 7 гл., 21-23 стихове. Исус разказва за някои хора, които идват в последния ден и твърдят, че са Негови последователи, но Той ги отправя. Дадена е и причината. „Не ви познавам.“

Да познаваш Бога – това е християнство, религия и вечен живот. Библията казва: „Това е вечен живот – да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3).

Но има противоречиви представи за Бога. Някои казват, че Той е отмъстителен, сърдит и осъждащ, други го рисуват един вид като дядо Мраз, чиято цел е да изпълнява желанията на Своя народ. Други казват, че Той е като добър великан, който не желае да стори зло никому, лесно се придумва и омилостивява. Казват, че Бог е любов. Но говорят и за Неговия гняв, за Неговите наказания. Застрахователните компании класифицират природните бедствия като „дела на Бога“. Хората, които страдат, често задават въпроса: „Защо Бог ни стори това?“ Проповедниците говорят за Божията любов, милост и търпение от една страна, а от друга – за Неговия справедлив съд. А слушателите слушат и се чудят.

Тази книга има за цел да ви помогне да откриете за себе си какъв е наистина Бог. Тя е написана, за да покаже как можете да се научите да Го познавате, да познавате Него, което е вечен живот. Личното общуване с Бога е Божията цел за всеки от нас. Той копнее да стане наш приятел. Той ни казва днес: „Наистина те възлюбих с вечна любов, затова продължих да ти показвам ми-

лост“ (Еремия 31:3). Бог ни чака да отговорим на любовта Му и да влезем във връзка с Него, но за да направим това, трябва да бъдем убедени за себе си какъв е наистина Той.

КАК СЕ РАЗКРИВА БОГ?

Един начин да се запознаем с Бога е да Го търсим, както е разкрит в природата. Давид говори за това в Пс. 19:1: „Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му“. Пс. 77:19 казва: „През морето бе Твоят път и стъпките Ти през големи води, и следите Ти не се познаваха“. В Пс. 104:24 четем: „Колко са многовидни Твоите дела, Господи! С мъдрост си направил всичките, земята е пълна с Твоите творения“.

Ние можем да видим Бога в природата. Той се вижда в блестящия залез, в лятното небе, в лекото летене на лястовичката. Можем да имаме представа за Него, като гледаме покритите със сняг планински върхове, покритите с килим от цветя, зелени хълмове или неочакваното цветче в пустинята. От природата можем да научим нещо за Божията любов.

Откровението за Бога в природата е важно. Бог отиде до там, че отдели един от седемте дни от седмицата, за да ни напомня за Неговата творческа сила. Можете да прочетете това в Изход 20 глава. Дадена бе заповед да помним 7-ия ден, а също и причината, поради която е дадена тази заповед в стих 11. „Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива, затова Господ благослови съботния ден и го освети.“ Нещата в природата ни напомнят не само за Божията любов и грижа за всички Негови същества, но и за факта, че Той е Създател, а ние сме само Негови творения. Седмият ден е даден като паметник на сътворението. Паметникът не беше равен след грехопадението на човека. Той трябваше да ни напомня за естеството на човека – не просто, че е грешно човешко естество, но *зависимо* естество на творение. Затова специалният ден за поклонение не е ограничен в рамките на определена епоха, нито на определена нация. Връзката на Бога с Неговите създания и постоянната Му грижа за тях ни учат за Божията любов.

НО ЦВЕТЯТА ПОВЯХВАТ...

В природата обаче има и тъмна страна. Цветята повяхват, петнистото сърце е разкъсано от вълци, зимният сняг донеся гладна смърт на много диви твари. Къде е тогава Божията любов? Дори ако се вгледаме и в най-красивите и изпълнени с мир картини, ще видим знаци на смърт, развала. Въпреки че са останали още много доказателства, които ни напомнят за Съзателя, навсякъде виждаме и други доказателства – резултатите от греха. Природата може и наистина представя Бога, но само несвършено.

ЧОВЕШКАТА ЛЮБОВ РАЗКРИВА БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Бог се разкрива чрез връзките на човешката любов. Ние можем да Го видим в любовта на майка, прегърнала спящото си дете. Можем да видим Неговата грижа в бащата, който носи малкия си син на раменете си. Можем да Го видим в учителя или пастора, който не бихме искали да прекъсва говоренето си. Божият копнеж към нас е изразен в плаещата майка в нозете на нейния син – закоравял престъпник, при неговата екзекуция. Той е все още неин син. Божията любов виждаме в приятелството, в любовта на нашите близки.

Библията разказва за откровението на Божията любов. „Както баща жали чадата си, така Господ жали онези, които Му се боят“ (Пс. 103:13). „Може ли жена да забрави сучещото си дете, та да не се смили за чадото на утробата си?“ (Исаия 49:15). „Няма поголяма любов от тази, човек да даде живота си за приятелите си“ (Йоан 15:13).

Но какво да кажем за човека от Мадера – Калифорния, който бил своето 6-годишно момиченце, защото не искало да плаче? Той го бил половин час и тогава то казало: „Тате, може ли да пия вода?“, и умряло. Къде е Божията любов тогава? Ами бебетата с прекъснато развитие, пренебрегнатите, изоставените деца, разрушените семейства, развалените приятелства, съкрушените сърца? Как може Божията любов да бъде разкрита в тях? Дори Писани-

ето ни напомня за ограниченията на човешката любов в сравнение с Божествената. Исаия 49:15 отива и по-нататък, като на въпроса: „Може ли жена да забрави сучещото си дете?“ Отговаря: Да, тя може да го забрави. Човешката любов може да представя Божиата любов, но само несъвършено.

БИБЛИЯТА РАЗКРИВА БОГА

Бог се разкрива в Своето слово, Библията. Казва ни се, че Той е бавен да се гневи и велик в милост (Йона 4: 2). Казва ни се, че проявява милостта Си с удоволствие (Михей 7:18). Казва ни се, че е любов (1Йоан 4:8). Чели ли сте някога Библията, затруднили ли сте се, понякога учудвали ли сте се за Бога на Стария завет, понякога размишлявали ли сте за съда, за гърма и за заплашванията на Бога на израилтяните? Дори и в Библията е възможно с ограниченото си разбиране да изпаднем в пълно объркване за Божия характер, за това какъв наистина е Той. Лесно е да добием погрешна представа, ако гледаме само повърхността.

ИСУС РАЗКРИВА КАКЪВ Е БОГ

Дори и Исусовите ученици имаха погрешно разбиране за Бога. Но те искаха да Го опознаят. Може да прочетете това в Йоан 14 гл. Филип попита: „Защо не ни покажеш Отца? Бихме искали да го видим.“

Един студент ми каза веднъж:

– Човек като Исус да, но аз не харесвам Бога.

– Защо?

– Защото Исус е добър, а Бог е строг, изпълнен с гняв.

Това истинската картина ли е? Исус ли е Този, Който обича, а Бог е строг, груб и непрощаващ?

Как отговори Исус на Филиповата молба да види Бога? Той каза: „Толкова време съм с вас. Ако сте видели Мене, видели сте Отца. Думите, делата, които Аз върша, са на Моя Отец, защото Той обитаваше в Мене.“

Мисията на Исус беше да дойде на света, който бе в пълно объркване и неразбиране на Бога, да покаже какъв наистина е

Отец, какъв е бил и какъв ще бъде. Най-добрият начин да познаваме Бога е да научим да познаваме Исус, Неговият живот и смъртта Му дават възможно най-ясната картина за това какъв е Бог. Той каза: „Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми“ (Йоан 14:7).

ЕДИН ЧОВЕК ИМАШЕ СМОКИНЯ...

В Лука 13 гл. Исус разказа една притча, за да илюстрира Божия характер и Неговата любов. „Един човек имаше смокиня, която беше насадена в неговото лозе и потърси плодове от нея, но не намери, и тогава каза на работника на лозето: „Ето тези три години аз търсих плодове от това дърво, но не намерих. Отсечи го, защото да похабява земята?“ И той му отговори: „Господарю, нека да остане само тази година, докато го прекопая... и наторя, и ако даде плод, добре, ако не, тогава я отсечи.“

Кой е представен в този диалог? На пръв поглед може би е лесно да се заключи, че това е Бог като собственик на лозето, че Той казва на Исус, работника на лозето: „Отсечи я“ и Исус идва на помощ. И прави най-доброто, за да успокои Бога и да Го умилостиви.

Но съвсем не е така. Вижте отново притчата. Ако „Бог в Христа примиряваше света със Себе Си...“ (2 Кор. 5:19), тогава Бог е еднакво загрижен за нашето спасение. Така че какво виждаме в тази история? Това са двете страни на Божия характер – Неговата справедливост и милостта Му. Не Исус умолява Бога да се успокои, а Бог в трите Си лица уравновесява справедливост и милост. Справедливостта е неотделима част от Божия характер, можем да бъдем благодарни за това, нали? Милостта също е неотменна част от Неговия характер. Ние можем да бъдем благодарни и за това. Исус ни обясни, когато беше тук, че дойде не „да погуби човешки души, но да спаси“ (Лука 9:55). Четем в Йоан 3:16, 17: „Защото Бог толкоз възлюби света, щото даде своя единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него, но да има вечен живот. Понеже Бог не е пратил Сина в света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него.“ Някакси милостта в Божието сърце е равностойна на справедливостта, защото ние виждаме кръста на един самотен хълм. Божиата милост по ни-

кой начин не унищожава Неговата справедливост – на кръста виждаме смесването на двете в красивия план на спасението. Година след година, столетие след столетие продължаваме да чуваме думите: „Оставете непокаяните грешници, нека само тази година бъдат оставени, да работя с тях още малко, докато още веднъж направя най-доброто, за да ги спечеля.“ И Бог опитва отново и отново да ги достигне със Своята любов.

ЕТО БОЖИЯТА ЛЮБОВ

Когато любимият ученик Йоан се опитваше да опише великата Божия любов, накрая вече остана без думи. Всичко, което можеше да направи, бе да ни покани да видим сами: „Ето каква любов ни е дал Отец“ (1 Йоан 3:1).

Как виждаме Божията любов? Като гледаме Христос. Ние виждаме Божията любов, като се запознаваме с Исус, изучаваме живота на Исус, като размишляваме върху поученията на Исус. Йоан 1:1, 2 казва: „В начало бе Словото и Словото беше у Бога, и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога.“

Веднъж на лекция разговаряхме за Божията любов. Един студент вдигна ръка и каза: „Ако Бог обича света толкова много, защо не дойде сам да умре, защо изпрати Своя Син?“

Друг студент очевидно беше баща: „Ако имате син, когото обичате, е много *по-лесно* вие да страдате, отколкото да гледате как той страда.“

Благодарен съм днес на Бога, Който изпрати своя велик подарък – Своя Син, да разкрие истинския Му характер. Благодарен съм за Исус, Който пожела и даде живота си в заплата за мнозина. Добрата вест е, че сърцето на Отец бие, изпълнено със същата любов към нас, която Неговият Син, Исус, разкри в живота Си тук на земята. Ние можем да се радваме днес за откровението на Божията любов, дадено в природата, в човешката любов и в Божието слово. И можем също да използваме чудесната възможност да познаваме Бога чрез живота и учението на Исус, където Неговата любов е разбираема най-ясно.

НО ЗАЩО ИМАМ НУЖДА ДА ПОЗНАВАМ БОГА ИЗОБЩО?

Никой не изразходва време и не полага усилие за запознаване и приятелство с Бога, докато не осъзнае нуждата за това. Исус сам го каза в Матей 9:12, 13: „Здравите нямат нужда от лекар, а болните... Не съм дошъл да призова праведните, но грешните на покаяние.“ Никой не отива при Исус да Му благодари, че е почукал на сърдечната му врата, нито е отворил сърцето си, преди да осъзнае голямата си нужда от приятелство и общуване с Него. Никой не става личен приятел с Бога, докато първо не осъзнае нуждата си от такава връзка.

Защо се нуждаем от Бога изобщо? Това е много важен въпрос. Бихме могли да се доближим до отговора от светска гледна точка въз основа на логика и разсъждение, докато започнем да го намираме.

Преди няколко години, едно лято, бях в Сан Франциско, в Стейт Колидж. 95% от студентите, с които работех, вярваха, че целият живот е тук и сега – и това е всичко. Изглеждаше сложно да се вярва, че ние живеем целия си живот на тази планета, живеем 60-70 години и умираме за дълго време, като че ли завинаги.

Искрено казано, тяхната гледна точка не ме изненада. Те не правеха избор между живот завинаги в небето или живот завинаги в Лас Вегас. Избираха между живот завинаги в небето или никакъв живот изобщо! Е, къде е логиката на т.нар. просветена вяра, какво може тя да ни предложи? Да разгледаме следното:

Представете си, че не сте християнин и аз като християнин идвам при вас и ви давам добър шанс да бъдете прав. Няма нищо повече от тук и сега. И когато умрете – това е всичко. Но и вие трябва да ми дадете шанс и аз да бъда прав, че небето е истинско място и че Бог е истинска личност. Ще бъде ли честно така? Все пак въпреки факта, че аз не мога да изпитам Бога, не мога да Го докажа в небето, не мога да ви Го покажа лабораторно, вие няма да заключите от това, че Той не съществува. Хайде да се съгласим, че никой от нас не може да докаже. Така започваме от еднаква изходна точка и си подаваме ръка, за да започнем нашето обсъждане. Аз ще ви дам добрия шанс, че вие сте прав, вие ще ми

дадете добрия шанс, че аз съм прав. Да кажем, че живеем 60-70 или 80 години и когато дойдем до края, вие се оказвате прав, няма вечност. И двамата умираме, заравят ни в същата земя. Така аз нищо не губя.

Но да предположим, че в края на тия 60, 70 или 80 години един ден ние погледнем и на изток видим малък облак, все по-голям и по-голям и не след дълго видим, че цялото небе се изпълва с небесни същества. Излиза, че *има* живот отвъд този живот. Бог е истински, ангелите са истински и небето е истинско. Исус се е върнал отново. Какво сега, ако вие сте загубили този живот, ами вие ще сте загубили всичко. Направо всичко, защото какво е животът тук в сравнение с вечността?

ИЗБОРИТЕ НА КИДИ КАМПОС

Бях поканен веднъж да направя обръщение към един клас бъдещи детски учители, които завършваха първата си степен. Това беше огромна чест за мен. Те всички дойдоха, марширувайки със своите домашно изработени наметала и якички с джуфки, и се предполагаше да кажа нещо подходящо за случая. Реших да ги заинтересувам с моето обръщение, защото иначе не бих могъл да задържа вниманието им, затова им измислих една задача: Хайде предтавете си, че в лявата си ръка имам една банкнота от един милион долара, които ще бъдат изплатени, когато станете на 21 години. В дясната си ръка имам един долар, който можете да получите още сега. Кое бихте избрали?

Видях дрънкулките, сладоледите и дъвките, които пресмятаха в ума си. Затова се опитах да ги призова, имайки предвид тяхното широко образование, и да им представя факта, че те сега завършват и да мислят – да помислят внимателно върху тази трудна задача. Боях се какво ще изберат, затова ги оставих да помислят достатъчно дълго, но когато накрая попитах за отговора, всеки от тях избра едно и също. Долара! И аз виждах доволните им изражения от собственото им задълбочено размисление. Целият свят е на същото мнение. Ние сме наречени „ново поколение“ и докато осъзнаем нуждата от нещо отвъд простото „тук и сега“, ще продължим да правим този избор.

Един ден моят баща дойде и ми каза:

– Сине, имам едно предложение за тебе, искам да ти дам 1 милион долара.

Поне малко имах представа за банковата му сметка! Но той настоя.

– Представи си, че съм мултимиллионер. Ще ти дам 1 милион долара. Интересува ли те това?

– Разбира се.

Той продължи.

– Имам две условия. Първо, да изразходваш целия милион за една година.

Е, бих предпочел да разпределя тези пари да ги похарча за по-дълго време, но по-добре един милион долара за една година, отколкото нищо.

– Второто условие е в края на годината да умреш в газова камера.

Да умра?

Той рече:

– В края на годината да умреш. Няма друг вариант. Можеш да използваш парите, за да заминеш за някой тропически остров. Но е сигурно, че трябва да умреш в края на годината. Още ли те вълнува този въпрос?

Казах:

– В никакъв случай!

– Защо?

– Защото ще прекарам цялата тази година в мислене за газова камера и това би развалило удоволствието.

Оттогава се опитах да представя същия разговор на много хора. Техният отговор обикновено бе същият. Не е добре да се направи такава сделка. Да се предпочете едната година. Дори ако тя е фантастична. Една година да замениш за цял живот.

ПОУКА ОТ ИСТОРИЯТА

Тогава татко ми, както можете да си представите, като всеки проповедник се зае с поуката.

– Сега представи си, че аз съм дяволът и ти правя подобно предложение. Казвам: Ти можеш да имаш 70 години да правиш това, което ти харесва. Никакви правила, никакви ограничения. Можеш да правиш всичко, навсякъде. Никакъв морал, никакви

задръжки. Забавлявай се, поживей си. В края на 70-те години ще свършиш в огненото езеро заедно с мене.

И татко ми рече:

– Какво ще кажеш за това?

Хиляди хора са приели това предложение и си мислят, че правят мъдър избор. Повечето от нас си представят, че ще бъде глупаво да изберат една година, като биха могли да имат 70. Какво са 70 години спрямо вечността? Дори въз основа на логиката е глупаво да откажеш Божието предложение за вечния живот. Но хиляди хора са го отказали. И ще отказват. Хиляди ще се хващат за временните удоволствия и ще изгубят вечността.

СКОРПИОНЪТ И ЖАБАТА

Един скорпион искал да прекоси реката, но не можел да плува. Помолил жабата да го пренесе. Тя отказала:

– Зная какво ще направиш. Ще ме ужилиш и аз ще потъна на дъното и ще се удавя.

– Няма да направя това – настоявал скорпионът. Ако го сторя и аз ще се удавя.

И така, жабата се съгласила и те заплували, но когато вече били прекосили реката до половина, скорпионът ужил жабата. Като потъвали към дъното, жабата попитала тъжно:

– Защо направи това? Сега ще умрем и двамата.

Скорпионът казал:

– Съжалявам. Не можах да се удържа, такова е естеството ми.

ЧОВЕШКОТО ЕСТЕСТВО

Поради своето естество хората продължават да правят глупавия избор, като заменят вечността за нещата, които са тук и сега. Дори много умни хора отказват Божието предложение за живот, избирайки живота тук като по-доброто. Ние сме роби на нашето естество както оня скорпион. Родени сме в този свят на грях, родени сме грешни по естество и ако не е чудотворната сила, с която Бог се намесва, никоя логика и разум няма да ни накарат да приемем Божието предложение за вечността. Знаем, че смъртта е дош-

ла от Адам за цялото човечество. „Затова, както чрез един човек грехът влезе в света и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина през всичките човеци, понеже всички съгрешиха“ (Римл. 5:12). Смъртта е заплатата на греха (Римл. 6:23). Но бебетата умират, преди да са имали възможност „да съгрешат“. Всеки от времето на Адам е грешник, независимо дали е съгрешил или не. Бихме посочили много текстове в Писанието по този въпрос, но нужно ли е това? Смъртта сама говори за себе си.

Тази доктрина е възбудила много спорове. Според нея ние се раждаме грешници и сме отговорни за греха от рождението си. Което означава, че на това учение може да се постави надпис „доктрина за първоначалния грях“. Вие може да не сте съгласни с учението на Августин. Но съществува една основателна библийска доктрина за първоначалния грях. За нея четем в историческата Аугсбургска концесия, която казва, че ние сме родени отделени от Бога. Това е истинският отговор. Но въпреки че сме родени отделени от Бога, Той не ни държи *отговорни* за това. Следователно вие не трябва да извършвате ритуал за едно бебе, за да бъде то спасено, защото бебето не е отговорно за своето раждане в този грешен свят. Никой не е отговорен, че е роден в този свят на грях, докато не е имал възможността да разбере проблема, да види своето състояние и да разсъди какво може да се направи, за да се избави. Тогава започва неговата отговорност.

Това е библийското разбиране за първоначалния грях и аз съм благодарен за него. Йоан 9 говори за това, също и Йоан 15, Яков 5 и Римл. – първите няколко глави. Бог никога не ни държи отговорни, че сме родени в свят на грях. Това е една добра вест!

НО НАШЕТО СЪРЦЕ Е ЗЛО И НИЕ НЕ МОЖЕМ ДА ГО ПРОМЕНИМ

Когато говорим за първоначалния грях, не искаме да кажем, че грехът преминава от един човек на друг чрез гените и хромозомите – имаме недостатъчно доказателства за това, но че човек се ражда отделен от Бога. Практическият резултат от това е, че човекът е роден егоцентричен и неговата егоцентричност е коренът на греховете, които следват (Римл. 8:7). Ние сме родени безпомощни и егоцентрич-

ни. И въпреки това много хора се тревожат, мислейки новороденото бебе за грешно, а малцина осъзнават, че то е егоцентрично!

И така ние стигнахме до дефиниция за грях в единствено число и за грехове в множествено число. Грехът – това е живот, отделен от Бога, а греховете – това са лошите неща, които вършим. Много хора живеят добър морален живот отделени от Бога. Но те живеят в грях. Дали някога правят нещо лошо, или не, те живеят в грях. Техният добър живот е грях. Можете ли да разберете това? Римл. 14:23 казва: „Кое не е от вяра, е грях.“ И каквото и да направя, ако не е извършено чрез вяра в Исус, е грях – дори да окося моравата на вдовицата. Ако аз съм егоцентричен – живея отделен от Бога, тогава мога да окося моравата на вдовицата само от себелюбиви подбуди. Възможно е да извърша всички добри неща все със същите погрешни подбуди.

Кои са себелюбивите мотиви, които ме тласкат да окося тази ливада? Ами може би ще отида на почивка след известно време и се надявам, че тя ще храни кучето ми, докато ме няма. Може би се надявам съседите да ме видят, че кося моравата ѝ и това ще ми създаде добра репутация сред тях. Или може би аз съм извършил някакъв ужасен грях и се опитвам да го изкупя по този начин. Или пък съм чул, че тя вече доживява последните дни на живота си и се надявам, че ще си спомни за мен в своето завещание. Може да има много причини да окося тази ливада. Може би някои от тях дори и не мога да назова. Но въпросът е, че никой, който живее отделен от Бог, от Исус, не може да извърши нещо добро, защото го прави с грешни, себелюбиви подбуди. Грешното *състояние* на човека води до погрешни дела, макар че човек може да мисли, че те са добри или лоши. Човекът греша, защото е *грешен*. А не е грешен, защото греша. Забележете пак, че главният резултат от греха е отделянето от Бога. Вие не трябва да грешите. Вие не съгрешавате, за да станете грешен, но всичко, което трябва да направите, е да се новородите!

Ако трябва да представим всичко това в математически вид, бихме могли да кажем така: Човек – равно на грях, а праведност – равно на Исус. Исус е единственият роден на този свят, Който не е роден грешен и не е роден отделен от Бога. Исус е, Който някога се е родил праведен. От тази аналогия е ясно, че единствената възможност за праведност, доколкото това касае човека, може да бъде – човек плюс Исус равно на праведност. Човек все още е грешен

и истинският проблем за греха, истинското разрешение на въпроса за греха е праведност и праведността е дали Исус е в неговия живот, или не.

Ние говорихме веднъж в клас за тези неща, когато един студент от задните редове предизвикателно извади джобния си калкулатор и каза: „Чакайте една минутка. Вие казвате, че Исус е равно на праведност, която е само Негова, че човечеството плюс Исус е равно на праведност. Ако това е истина, тогава човечеството е равно на нищо!“

И той ме погледна с особен израз на лицето, сякаш току-що бях извършил голяма несправедливост към човешката раса! Какво искаме да кажем, когато човечеството е равно на нищо?

БЕЗПОМОЩЕН, НО НЕ БЕЗЦЕНЕН

Човеците са сравнени с нищо, ако се има предвид *праведността*. Цялата наша праведност е като омърсена дреха (Исая 64:6). Но това не означава, че човечеството не струва нищо. Има огромна разлика между това да бъдеш безпомощен да изработиш праведност и да бъдеш безценен. Нашата стойност бе доказана, когато Исус дойде на този малък свят, който е истинска пращинка във Всемира, да изкупи човечеството от греха. Това ни разкрива колко е огромна цената на човешката душа.

Веднъж чух да се казва, че бихме могли да вземем един огромен кантар и да поставим на едната страна целия свят, който тежи 6 сикстилона тона, и тогава да сложим едно малко бебе на другата страна на кантара. Ще натежи в полза на бебето. Такава е стойността на човешката душа. И така, ние не трябва да обикаляме с наведени глави, можем да се изправим и да погледнем с открито лице, защото самият Исус ни придаде стойност. Но ние сме все още безпомощни да произведем праведност. Виждате ли разликата в това – да бъдеш безпомощен и да бъдеш безценен?

НИКАКЪВ ИНТЕРЕС КЪМ ДУХОВНИТЕ НЕЩА

Отделени от Христос не само че не сме в състояние да произведем праведност, но имаме един много по-голям проблем, произ-

лизащ от това, че сме родени отделени. Нямаме интерес към духовните неща, не намираме радост в общението. То всъщност не ни влече. Едно от най-големите доказателства, че един човек не е новороден, това е, че той все още живее отделен от Бога и няма интерес към духовните неща.

Имах приятел, който веднъж разказа в проповедта си за човек, който поради грешка бил взет в небето. Един закъснял слушател чул само част от цялата проповед. После разправял на всички как проповедникът бил казал, че е възможно да попаднат в небето поради грешка. Ами не в това е въпросът. Проповедникът просто се опитваше да илюстрира какво би било за грешника, който не е бил новороден, не се е радвал в светостта, не се е радвал на общението с Бога, нито е било удоволствие за него несебелюбивата служба за другите да общува с Бога, да се озове в небето. Колко нещастен би бил такъв човек! Замисляли ли сте се някога върху това доказателство за любовта на Бога – че не позволява ние, които отказваме спасението, да бъдем в небето? Това ще бъде място на мъчение за такива хора. Само човек, който се е новородил, намира радост в духовните неща.

ЧОВЕЧЕСТВОТО СЕ НУЖДАЕ ОТ СПАСИТЕЛ

Ако истинският резултат от греха е живот, отделен от Бога, тогава къде трябва да бъде насочено нашето внимание? Дали да насочим усилието и вниманието си върху добрите или върху лошите неща, които вършим, или трябва да ги заместим с връзка на единение и приятелство със Спасителя – Господ Исус Христос?

Ако всеки на този свят, освен Исус, е роден грешен (Римл. 3:23), тогава всеки се нуждае от Спасител, за да бъде спасен (Деян. 4:12). Евангелието е добрата вест на Исус (Римл. 1:16). На кръста Исус, нашият Спасител, осигури спасението ни. И така съкруши силата на греха. Когато един грешник приеме това велико спасение, той се ражда отново и най-великата размяна става. Предполагате, че аз трябва да разменя моята химикалка за един кадилак. Ако някой има такава кола и би искал да направи размяна с мене, той или е глупав, или наистина ме обича много – едно от двете. И все пак това ще бъде размяна, нали?

Библията говори за най-голямата размяна във 2 Кор. 5:21. „...който за нас направи грешен Оногова, Който не е знаел грях, за да станем ние чрез него праведни пред Бога.“ Ние бихме могли да разменим думите и да стане така: „Защото Той (т.е. Бог) Го направи (т.е. Него – Исус) да бъде грях за нас, Който не познаваше греха, за да бъдем ние направени праведни чрез Него.“

Бихте ли искали да приемете Исус с Неговите широко отворени ръце и приятелски греещи очи, бихте ли искали Той да дойде днес и да размени всичката Своя правда срещу всичките ви грехове? Какво бихте казали? Истината е, че точно това Той ни предлага. И още нещо, че в тази най-велика размяна единият ще остане с много малко нещо. Това е като да размениш кадилак за химикалка. Само че няма дори химикалка! Всичко, което ние трябва да разменим за Неговата праведност, са нашите мръсни дрипи, както Исая нарича нашата праведност (Исая 64:6). Може да стигнете само до едно заключение – че този, който ни предлага това, или е много глупав човек, или пък наистина много ни обича.

НЕ КАКВО ПРАВИМ, А КОГО ПОЗНАВАМЕ

В Еф. 2:8, 9 намираме някои твърде многозначителни думи. „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас, това е дар от Бога, не чрез дела, за да не се похвали никой.“ Павел казва повторно в Римл. 3:20: „Защото ни една твар няма да се оправдае пред Него чрез дела, изисквани от закона, понеже чрез закона става само познаването на греха.“ С други думи, спасението се основава не на това, което правите, а на Онзи, Когото познавате. Наистина никой не вижда необходимост от опознаване с Бога и затова не вижда защо е нужно да запази качествено време за тази цел, докато не осъзнае, че спасението се основава върху отношение, а не върху поведение. С други думи, спасението се основава не на това, което вие правите, а на Оня, Когото познавате. И никой човек наистина не вижда необходимостта да познава Бога и следователно не вижда нуждата да запази количество от време за тази цел – докато не осъзнае, че спасението се основава върху отношение, а не върху поведение.

Ако вие се надявате на спасение, но не смятате за нужно да познавате Бога и да Му посвещавате време за това опознаване,

значи още вярвате, че вашето спасение се основава върху поведението ви. Независимо какво човек казва за своята вяра, ако е убеден, че спасението и християнството се основават върху отношението към Христос, тогава това отношение би станало първата му необходимост. Човек, който не търси спасение чрез приятелство с Бога и чрез взаимно опознаване с Него, се опитва да спечели небото чрез своите собствени дела.

ПОЗНАВАНЕТО НА БОГА Е РАЗДЕЛИТЕЛНА ЛИНИЯ

Когато започнем да разбираме, че сме грешни по естество и каква е причината за греха, можем по-добре да разберем нуждата си да познаваме Бога. Праведността никога не се заключава сама в себе си. Тя идва с Исус. Когато приема Исус като мой Спасител, мой Господ и Приятел, аз имам всичката Негова праведност, защото Неговата праведност идва с Него. Но има и една друга причина, поради която е важно да познаваме *Бога*. Това е заради Господа. Важно е заради Господа. Помислете за всичката скръб и мъка, причинени на *Неговото* сърце през вековете поради погрешното решение на човека да върви по собствен път.

Когато вие наистина обичате някого, искате повече от всичко друго и той да ви обича. Бог наистина е любов, Той наистина много ни обича, както се вижда от Неговото предложение за размяна на всичкия наш грях срещу всичката Негова праведност. Това е фантастично предложение към нас, а за Него? Какво представлява тази размяна за Него? За да отговорим, за илюстрация искам да ви напомним една история. Историята на стария Джо.

Старият Джо бе роб и живееше някъде към устието на Мисисипи. Един ден той беше изправен на платформата за продажба на роби. Същото място, на което по-късно Ейбрахам Линкълн наблюдаваше сълзите и сърцераздирателния плач на робите. Тогава Ейбрахам Линкълн си каза: „Ако някога имам късмет да съсия това робство, съвсем ще го унищожа!“ Джо стоеше там болен и съсипан от раздялата. Той бе решил никога да не работи, но редът му дойде. Служителят на аукциона извика името му и започна да брой, а Джо започна да мърмори първо тихо, а после да вика все

по-високо: „Аз няма да работя, аз няма да работя.“ Думите му бяха чути добре и едно по едно залаганията за него се прекратиха. Но го купи един човек, който даде добри пари за не искащ да работи роб.

Новият господар взе Джо в своята кола и те се понесоха към плантацията. Накрая влязоха в малък път, който заобикаляше едно езеро. При езерото имаше красива къщичка със завеси на прозорците и цветя на первазите. Джо никога не беше виждал таква нещo.

– Тук ли ще живея? – пита той.

– Да.

– Но аз не искам да работя.

– Джо, ти няма да работиш. Аз те купих, за да те освободя. (Най-добрата част от историята е по-нататък.)

Джо падна на колене пред своя благодетел и каза: „Господарю, ще ти служа навеки.“

Виждате една група грешници – роби на греха, на болката и смъртта. Те казват: „Няма да работим, *не можем*“. Опитвали ли сте, преживявали ли сте някога това? Опитвали ли сте се някога да извършите дела на праведност? Това е невъзможно. Вие не можете да ги сторите.

Но Исус казва: „Ти не трябва да работиш, Аз те купих със собствената Си кръв, за да те освободя и искам Аз да живея в тебе.“

Разбирам, че Той има жилища при едно езеро, което изглежда като стъклено море, има скъпоценни камъни и завеси, и цветя, които никога не увяхват. Исус ни обеща всичко това, защото ни обича. Ето такъв е Той. И когато разберем тази размяна и я приемем със сърцето си, тогава с радост ще Му служим навеки.

Какви са стъпките към Христос? Как мога да зная дали съм спасен? Как мога лично да се запозная с един Бог, Когото нито мога да видя, нито да чуя?

ДЕН 2

Той бе възрастен, с посивяла коса и дълбоки бръчки. Треперещите му ръце говореха, че вече бе преминал 70-те. Срегнах го само веднъж, но никога няма да го забравя. Това бе по време на една старомодна лагерна среща в главната палатка, точно след като сутрешната проповед бе свършила. Тогава водещият богослужението помоли след службата всеки от пасторите да образува с няколко от присъстващите групичка, за да се даде възможност на слушателите да направят коментар, да попитат или да зададат въпроси. Този човек беше в моята групичка. Той се изправи на крака и със сълзи на очи каза: „Дълго време Бог се опитва да ме спечели и най-накрая ме спечели“, и си седна.

Аз не си спомням какво е казал някой друг в този ден, какво казаха другите през този ден, но още си спомням за него. Колко чуден и колко трагичен беше, колко чуден, защото Бог най-накрая го спечели в битката за неговия живот. Но колко трагично бе това, че бе чакал толкова дълго. Ана Уитол Смит разказва историята на един човек дошъл при Христос, и в разказа за своето преживяване споделил, че най-накрая успял да разбере каква е неговата част и каква е Божиата част. Е, християните често обсъждат този въпрос – каква е ролята на човека и какво е Божието участие в идването при Христос. И в продължаването на християнския живот. И така, този човек бил попитан внезапно: „Каква точно беше твоята част и каква беше Божиата?“

Той отвърнал: „Моята част беше да бягам, а Божиата част беше да ме хване!“

Исус казва в Йоан 6:44: „Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, който ме е пратил...“ Спасението е Божия инициатива, а не човешка. Еремия 31:3 – „Господ ми се яви отдавна и рече: „Наистина те възлюбих с вечна любов, затова продължих да ти показвам милост.“ И Божиата доброта се разпростира към всеки човек. Няма хора, определени за спасение, а други – за огъня. Всеки е привлечен от Бога и само ония, които се съпротивляват упорито на привличащата Му, изпълнена с любов сила, няма да дойдат при Него.

Обаче в процеса на привличането към Христос има няколко стъпки. Какви са те? Първо – има желание за нещо по-добро. Второ – идва познание за по-доброто. Трето – идва убеждението, че сме грешници. Четвърто – ние сме доведени да осъзнаем, че сме безпомощни да извършим каквото и да е за нашето състояние. И накрая се предаваме, така го наричат християните – предаване. Захвърляме всяко старание сами да се спасим и тогава можем да дойдем при Христос такива, каквито сме. Нека да разгледаме тези пет стъпки по-подробно, като се опитаме да разберем процеса, през който човек преминава, когато идва при Христос.

ЖЕЛАНИЕ ЗА НЕЩО ПО-ДОБРО

В Йоан 4 гл. четем историята за една жена, която дойде при Исус. Забележете първите стъпки, които тя направи, за да дойде при Него.

Започва със ст. 5 и 6. „И така, дойде в един самарийски град, наречен Сихар, близо до землището, което Яков даде на сина си Йосифа. Там беше Якововият кладенец. Исус, прочее, уморен от пътуване, седеше така на кладенеца. Беше около шестият час.“ Тук вие имате една странна дума. Исус е създателят, Той е Бог – твори слънцата и звездите, звездните системи, галактиките. Той създаде всичко, което е било създадено (Йоан 1:3). И все пак прие бремето да бъде човек и явно беше дори много по-уморен от учениците си, защото те отидоха в Сихар да купят храна. Като беше прекалено уморен, за да продължи, Той седна сам край кладенеца и почака да се върнат. Виждате ли Го?

Историята продължава със стих 7. Ето една жена иде от Самария да си налее вода. Исус ѝ казва: „Дай ми да пия.“ Ние виждаме учителят как приготвя, как привлича една душа към Себе Си. Той не се опита да натика религията в гърлото ѝ. Вместо това поиска една услуга от нея. Доверието събужда доверие.

„Тогава казва жената: „Как ти, който си юдеин, искаш да пиеш вода от мене, която съм самарянка?“ Защото юдеите не общуваха със самаряните.

Исус отвърща: „Ако ти знаеше Божия дар и кой е този, който ти казва: „Дай ми да пия“, ти би поискала от него и той би ти дал жива вода.“

Жената му казва: „Господине, ти и почерпало нямаш, а кладенецът е дълбок, тогава как ще ми дадеш? Нима си по-голям от баща ни Якова, който ни е дал кладенеца и сам е пил от него, и чадата му, и добитъкът му?“

Исус в отговор ѝ казва: „Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожаднее. А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века, но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.“

Жената му казва: „Господине, дай ми тази вода, за да не ожаднявам, нито да извървявам толкова път до тука да изваждам.“

Исус ѝ казва: „Иди, повикай мъжа си и дойди тука.“

Жената отговаря и казва: „Нямам мъж.“

Казва ѝ Исус: „Право каза, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила и той, когото сега имаш, не ти е мъж. Това си право казала“ (ст. 9-11).

Очевидно тази жена имаше желание за нещо по-добро. Тя беше дошла да начерпи вода от кладенеца, явно е била блудница от близкия град, защото е дошла във време, когато никоя от останалите жени от града не идва. Била е уморена от погледите и шушукането на остри езици, дошла е сама, за да избегне тяхното осъждане.

Ние знаем, че е търсила нещо по-добро, което досега не бе намерила. Била омъжена, но първият съпруг я разочаровал, потърсила нещо по-добро във втория и смятала, че го намерила, но и той не бил достатъчно добър. Потърсила нещо по-добро в третия, в четвъртия и най-накрая се отказала да се омъжва повече – решила да следва пътя, който днес мнозина следват. Просто да върви напред, да живее с някого и да не се обвързва, тъй като е видяла вече, че не устоява. И така, виждаме я как доближава кладенеца все още търсейки нещо по-добро.

НИКОГА НЕУДОВОЛТВОРЕНА

Мой приятел ми разказа за един човек, който започнал да пуши. Пушел Пестърфилдс, защото това били цигари, за които в рекламата се казвало, че създават удоволствие. Но не бил удовлетворен от тях. Започнал с един пакет на ден, но това не било достатъчно. Опитал с два пакета на ден, увеличил на три, но не получил очакваното задоволство.

Всеки един от този свят търси. Момчетата и момичетата търсят по-добър мотоциклет или по-добра топка. Младите хора търсят по-добро приемане и отношение и по-добри приятели, повече веселие. По-старите хора търсят успех, удоволствие, материални притежания. Но дори неща, които изглеждат съвсем законни желания, може да бъдат симптом на сърдечна нужда, вик на сърцето за запълване на един вакуум, който само Бог може да запълни.

Има алпинисти, които изкачват планините, защото са там. Търсят по-високи скали, по-голям риск. Амбицията в спорта, в бизнеса, в законните удоволствия, може да бъде викът на сърцето за нещо по-добро, неосъзнато желание за Бога. Но желанието за нещо по-добро никога не се задоволява без Бога. Човекът, търсещ участие в света, открива, че забавленията, които светът може да предложи, са краткотрайни и той трябва все да търси нещо ново,

за да забрави, че и последното, на което се е надявал да го задоволи, е било нетрайно.

Както каза Исус на самарянката в ст. 13 от гл. 4: „Всеки, който пие от тази вода, пак ще ожадне.“

А всички наши усилия за намиране на нещо по-добро настраани от Бога ще свършат с нищо, защото независимо дали осъзнаваме, или не, желанието ни е за Него. На всяка крачка по пътя към Христос има странични разклонения, които ни пречат да дойдем при Него. Виждате това в историята със самарянката. Тя се бе опитвала да задоволи желанието си за нещо по-добро чрез многобройни връзки. Но въпреки многото и различни неща, които бе опитала, желанието ѝ оставаше незадоволено.

Исус ѝ каза: „Който пие от тази вода, ще ожадне; но който пие от водата, която Аз ще му дам, няма никога да ожадне.“

Повечето от нас поемат дългия път към Бога, пътя на тревога, мъка и съкрушени сърца. Когато всички неща, които сме смятали, че искаме, се вгорчат, накрая окончателно стигахме до края на нашите собствени източници. Тогава поглеждаме нагоре и казваме: „Добре, Боже, след всичко това аз наистина се нуждаю от Тебе.“

Но има един по-кратък път. Исус го предложи на жената при кладенеца. Той се намира в Йоан 12:32. „Аз, като бъда издигнат от земята, ще привлека всички при себе си.“ Когато Исус се издигне, ние биваме привлечени при Него. Тази жена от Самария бе в присъствието на Този, Който можеше да задоволи всичките ѝ копнежии. Затова Исус премина към следващата стъпка: познание за по-доброто.

ПОЗНАНИЕ ЗА СПАСИТЕЛНИЯ ПЛАН

Забележете Йоан 4:10. „Ако би знаела Божия дар и кой е този, който говори с тебе, ти би поискала от него и той би ти дал жива вода.“

Спасението е дар от Бога. Това е може би едно от най-великите неща в плана на спасението, което ние някога бихме могли да получим. „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син...“ (Йоан 3:16). „Заплатата на греха е смърт, но Божият дар е вечен живот“ (Римл. 6:23). Ние не можем да го спече-

лим, не можем да го купим, не можем никога и да го заслужим. Спасението е дар. То няма връзка с това, което заслужаваме.

Помислете как се опитваме да спечелим това, което искаме. Тази самарянка вероятно е била уличица, свикнала да продава себе си, за да изкара прехраната си, опитва се да спечели нещо по-добро. Нейните клиенти също търсели нещо по-добро и ѝ плащали за една изкуствена любов, за да се опитат да задоволят своите желания. Много хора днес се опитват да купят любов и приятелство по подобен начин. Много хора днес искат да купят *Божията* любов и приятелство и стават просто блудници в духовен смисъл. Но Исус идва и казва, че най-голямото удоволствие, най-трайното щастие е безплатно. Той ни го казва днес, както го каза и тогава на жената при кладенеца. „Ако би знаела Божия дар...“ Ако само знаеше.

Едно странично отклонение при тази стъпка е да заместим знанието за религиозните неща с личното познаване на духовните неща и на спасителния план. Когато Исус разкри на самарянката безплатния дар на спасението и това, че познава сърцето ѝ, тя се опита да смени темата. Започна обсъждане кое е най-доброто място за поклонение на Бога – Ерусалим или Самария. Тя просто искаше да избегне неудобната тема. Но Той бе търпелив към нея, а и към нас е търпелив. Помислете за всички случаи, когато сме се отклонявали в моменти на трудности. Но Светият Дух не ни е оставил, Исус продължава да чака там в сянката кога ще спрем да тичаме. Водата на живота все още ни се предлага безплатно и днес.

Понякога познанието ни за Бога е ограничено. Така беше и със самарянката. В ст. 25 от Йоан 4 гл. тя каза: „Зная, че ще дойде Месия“. И днес има хора, израснали с това познание. Трудно е някъде в нашето общество днес да се намери място, където да не се говори за Второто идване на Христос. Но е възможно човек да се чуе за Второто пришествие и да *види* знаменията, които говорят за приближаването Му, *дори* да повярва, че това ще стане един ден, и въпреки всичко това все още да не пие от водата, която Христос предлага. Можем да бъдем благодарни обаче за знанието, което имаме за Бога, каквото и да е то. Малко знание за Него е по-добро от никакво. Благодаря на Бога за това, че от деца познаваме Божията любов. Светият Дух може да използва знанието ни за Него, голкото и малко да е то, за да ни доведе до по-дълбока връзка с Господ Исус Христос.

УБЕЖДЕНИЕ

Третата стъпка в идването при Христос е осъзнаването, че сме грешници. Стигаме до съзнание, че *сме* грешни, независимо дали сме сторили нещо зло, или не. Има ли някой, който никога не е извършил нещо грешно? Ако има, въпреки това този човек е грешен, защото не трябва да съгреша, за да бъдеш грешен. Всичко, което човек трябва да направи, за да бъде грешник, е просто да се роди. Както забелязахме в първия ден, ние се раждаме грешници, а Исус казва, че заради Божието царство трябва да се родим отново. Значи има нещо нередно с нашето първо рождение. Много хора се колебаят да направят тази трета стъпка. Казват: „Аз съм точно толкова добър, колкото и всеки човек като мене. Аз съм толкова добър, колкото хората, които казват, че са християни.“ Така падат в клопката да сравняват себе си със себе си. Има много странични отклонения – едно от тях е да смятаме, че не сме наистина грешници, че по принцип сме си добри хора. Цели деноминации днес се основават на идеята, че хората са по принцип добри и че всичко, което е необходимо, е да разбират доброто, което е в тях.

Но Библията казва в Римл. 3:10-12, че „няма праведен, няма нито един“. Една от стъпките, за да дойдем при Христос, е да стигнем до тази точка, да приемем, че сме грешници, защото само грешникът се нуждае от Спасител.

Нищо не работи толкова успешно в убеждаването на един човек, че е грешник, както погледът към Исус на кръста. Веднъж видях човек, който беше 8 фута висок, източен като футболен играч и облечен в тениска на фирма „Арденс милк фарм“ (фирма за производство на мляко). Той вървеше през игрището. Когато за първи път го видях отдалеч, не изглеждаше толкова висок, може би спрямо моя ръст, но като стигнах близо до него, се почувствах джудже.

Когато духовно видите Исус в далечината и не сте много близо до Него, Той може да не ви изглежда толкова висок, може би, колкото вашата височина. Но когато се приближите, ще видите, че Той се издига като планински връх покрит със сняг, извисяващ се високо в синевата, и ще се почувствате нищожно дребен долу ниско до Него. Ето това стана с апостол Павел. Той мислеше, че е

доста добър човек, докато зърна Исус. Можете да прочетете това в Ефес. гл. 3. Откакто видя Исус и беше привлечен към Него, всичко, което смяташе за добро, сега сметна за измет. Така е – гледайки към Исус, ние биваме привлечени да осъзнаем собственото си положение на грешници.

БЕЗПОМОЩНОСТ

Четвъртата стъпка е най-трудната, защото има нещо в човешкото сърце, което се съпротивлява да приеме, че сме безпомощни. Обикновено питам моите студенти, когато изучаваме тези стъпки към Христос, биха ли попълнили в един анонимен въпросник на коя стъпка към Христос се намират в този момент. Повечето винаги поставят себе си точно тук – осъзнават, че са грешници, но още не са приели, че са безпомощни да направят нещо сами.

Отклонението, което много хора правят в тази точка, е това – мислят, че ако се опитат още по-упорито и още по-дълго, могат да подобрят себе си. Но Исус казва в Йоан 15:5: „Без Мене не можете да сторите нищо.“ Еремия поставя въпроса: „Как може етиопянинът да промени кожата си и леопардът – пъстротите си? Толкова можете и вие да правите добро като сте зли“ (Еремия 13:23).

След една беседа по въпроса за нашата праведност разговарях с един лекар от Сиатъл. Той каза: „Вашата вест никога няма да върви. Аз съм горе на върха. Бях отличник в колежа. Бях най-добрият в първата тройка в моя курс по медицина. Имам добро семейство, имам къща в града и планинска вила. Имам яхта в пристанището и два кадилака в гаража. Не ми казвайте, че съм безпомощен.“

Той бе забравил кой е Оня, Който поддържа сърцето му да бие. Но не това е въпросът. Мнозина подобно на този доктор може да се радват на светски успех, отделени от Бога, докато Той подкрепя сърцата им да бият. Въпросът е, че ние сме безпомощни да направим каквото и да е далеч от Него, когато става въпрос за истинска набожност и праведност. Когато човек дойде до осъзнаването, че не може да направи нищо, за да спаси себе си духовно, и че не може да направи нищо, за да опази себе си от сегашното съгрешаване, грешки и падения, тогава е готов да предприеме следващата стъпка на приближаване към Христос. Никой никога не

идва при Христос, докато не приеме падението си и не осъзнае своята безпомощност сам да се спаси.

ПРЕДАВАНЕ

Думата „*предаване*“ означава да зарежеш нещо, да го захвърлиш, да го изоставиш. Какво изоставяме? Изоставяме *себе си*, изоставяме идеята, че можем да направим нещо изобщо за нашето положение, освен едно – да дойдем при Христос такива, каквито сме. А Христос обича да дойдем при Него точно такива, каквито сме. Това е единственият начин, по който можем да дойдем при Него. Никога няма да станем по-добри със собствени усилия. Трябва само да дойдем такива, каквито сме.

Грешката, която мнозина допускат при тази стъпка, е, че се опитват да изоставят *неща*, а не своето „аз“. Опитваме се да изоставим нашето пушене или пиене, или игра на залагания. Имаме разбирането, че християнският живот се основава върху това колко много неща човек може да остави. Ако предаването означава да се откажеш от мисълта, че можеш да направиш нещо без Христос, тогава за силния човек отхвърлянето на някои неща може да стане спънка в главното – да предаде себе си на Бога.

Разказва се историята за човек, чиято кола била с повреден клаксон. Той закарал колата в гараж, за да го поправят. Валяло дъжд и когато стигнал до входа, видял, че вратата е затворена. Имало надпис: „Натиснете клаксона и ще ви се отвори.“ Ние често се намираме пред същата дилема, като се опитваме да предадем себе си. Важната истина е тази, че това не е нещо, което *ние* можем да направим. То може да представлява истинска спънка за човека, който напразно се опитва да предаде себе си. Думата „*предавам*“ означава да изоставя нещо. И ако идването до края на нашите собствени възможности е необходимо, за да дойдем при Христос, тогава тази безпомощност трябва да включи също и безпомощност да предадем себе си. Ако аз имах сила или способност да се предам, тогава не би трябвало да отдавам себе си – тогава все още би имало нещо, което бих могъл да направя.

Но предаването не е нещо, което *ние* правим, дори и да го правим! Какво искам да кажа? Че само Бог може да ни го даде,

само Бог може да ни доведе до състоянието да се предадем. Ние дори не можем да го сторим сами. Макар че когато дойде времето, ние сме тия, които се предаваме. Но никой човек не може да изпразни себе си от своето „аз“, само Христос може. Нашата част е да се съгласим и като го направим, ще научим повече как става това.

Ако искате да се самоубиете, има много начини да го сторите. Може да вземете пистолет и да си пръснете мозъка, може да скочите от висока постройка или мост, може да вземете свръхдоза от някое смъртоносно лекарство. Но има един начин, по който никога не можете да се самоубиете – не можете да се разпънете. Няма начин вие да сторите това. Ако трябва да бъдете разпънат, някой друг трябва да извърши това вместо вас. Използвам кръста от Писанията като символ за това как „аз“-ът може да бъде предаден на смърт. Исус говори за нашия кръст. Той ни кани да вземем кръста си и да Го следваме – Матей 16:24. Използва кръста – разпъването, като символ, с който иска да ни научи, че не можем да предадем себе си. Трябва да позволим на Бога да извърши това вместо нас, а Той желае и може да ни доведе до точката на предаване, ако Му го позволим.

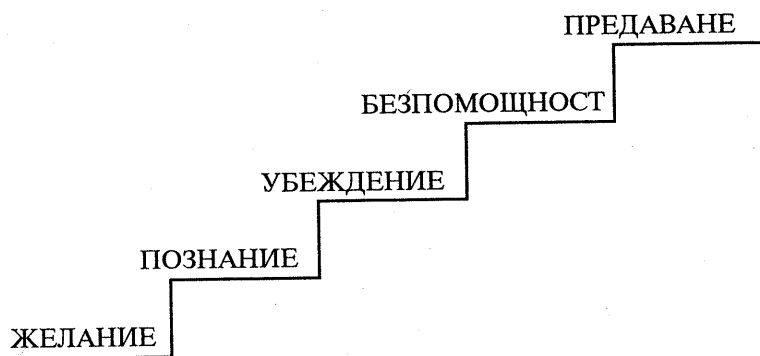
БОГ ВЗИМА ИНИЦИАТИВАТА

Желанието за нещо по-добро идва от Бога – от Неговата привличаща сила. Тя събужда у нас копнеж за нещо повече от това, което имаме. Убедението, че сме грешници се поражда от Светия Дух. „Той ще обвини света за грях“ (Йоан 16:8). Осъзнаването на нашата безпомощност е Негово дело, защото Исус каза: „Без Мене не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:5). Това, че сме доведени до точката на предаване е Негово дело. Макар че ние сме, които се предаваме. Има само една от петте стъпки, в която можем доброволно да участваме, и това е да спечелим знание за плана на спасението. Макар че Исус взима инициативата, и тук ние можем да отговорим на Неговата инициатива, като изберем да търсим познание за Него. Това е начинът, по който вие се съгласявате, като поставяте себе си в атмосфера, където Исус работи – било в църквата, или на религиозна служба, или в уединение пред отвореното

Божие Слово, или може би при четенето на тази книга – ако вие направите опит да отговорите на привличането на Исус и на Неговия Дух, да спечелите по-добро познание за плана на спасението, Той ще извърши останалото.

Още Исус предлага днес да приеме всеки, който идва при Него. Поканата продължава да звучи: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28). Независимо от това къде сме, кои сме и какво е нашето минало Исус ни предлага мир. И на вас го предлага. Ако вие никога преди не сте идвали при Христос, можете да дойдете при Него точно сега.

СТЪПКИ КЪМ ХРИСТОС

Може би вие сте видели кои са стъпките към Христос и вече знаете къде се намирате. Осъзнавате ли копнеж за нещо по-добро? Осъзнавате ли, че Бог е любов и че Исус умря за вас? Осъзнавате ли, че сте грешник, че като такъв сте безпомощен да извършите нещо? Дошли ли сте до точката на предаване, защото не можете да извършите нищо? Тогава вие можете да дойдете при Исус точно такъв, какъвто сте, защото това са стъпките, които водят към Него. Бог ви привлича при Себе Си и вие можете да отговорите и да продължите да идвате към Него утре сутринта и следващия ден, докато сам Исус дойде отново.

ОБРЪЩАНЕ - НОВОРОЖДЕНИЕ

Веднъж направи ли човек тези стъпки към Христос, включително и предаването на Него, казва се, че се ражда отново, или че се обръща. Какво е духовното обръщане? Това трябва да е важна стъпка, защото Исус каза, че „не можем да видим Божието царство, докато не се родим отново“ (Йоан 3:5). Друг начин да се каже това е, че докато не се родите отново, не можете никак да разберете Божията благодат в нейната пълнота и наистина да осъзнаете смисъла на кръста и спасението. Новородението е съществено необходимо, преди човек да може да намери смисъл във връзката си на познаване на Бога. Защото да познаваш Бога, е цялата основа на християнския живот. Ако един човек не е бил новороден, той ще преживее много трудности!

Обръщането е свръхестествено дело на Светия Дух в човешкото сърце. Вие намирате това в Йоан 3 гл. То произвежда промяна на отношението към Бога. Вместо да тичам надалеч от Него, сега идвам при Него. Връщането сътворява нова способност за познаване на Бога, която не съм имал преди. Това прави изследването на Библията и молитвата изпълнени със значение. За първи път. Вярвам, че никой наистина не започва своята истинска връзка с Бога, докато не дойде до точката на обръщане. Човек, който се опитва да има истинско приятелство с Него преди тази стъпка, ще открие, че ще се случи едно от двете неща – или ще бъде доведен до обръщане, или ще бъде разочарован и ще зарече всичко. И ето кое прави разликата – чувството на нужда. Който осъзнава дълбоката си нужда, само той ще желае да дойде при Христос и да предаде себе си и собствените си усилия за спечелване на спасението.

Обръщането е започване на нов живот, промяна на посоката. То не е пълна и внезапна промяна на поведението. *Новородението* ни довежда до промяна в стила на живот. Но то е сравнено с рождение, тъй като представлява начало на растеж. Ние не се раждаме зрели духовни християни, както и човек не се ражда зрял физически. Съзряването е един процес, за него е нужно време, за да се развият плодовете на Духа в живота: любов, радост, мир, дълготърпение (както са изброени в Гал. 5 гл.) Но това е началото. Като продължаваме да търсим връзка с Бога, нашето доверие в Него ще расте и ще бъдем променени в Неговия образ, като гледаме към Него.

„КАК МОГА ДА ЗНАЯ ДАЛИ СЪМ СЕ РОДИЛ ОТНОВО?“

Този въпрос се задава често. „Как мога да разбера дали съм новороден?“ Ето 7 признака, които могат да ви помогнат да отговорите на този въпрос.

1. Исус е център и фокус в живота на новородения човек. 1 Йоаново 5:12: „Който има Сина, има тоя живот, който няма Божия Син, няма тоя живот.“ Какво означава това „да имаш Сина“? Ами какво означава да имаш приятел, или да имаш жена? Това означава просто да имаш връзка с него или с нея. Хората в ранната християнска църква са преживявали лично връзка с Божия Син, не са можели да скрият това. Те обичали да мислят за Исус и да говорят за Него, и накрая другите казали: „Нека да ги наречем християни, защото Христос е всичко, за което говорят.“

2. Новороденият човек се интересува дълбоко от изследване на Библията. В 1Петрово 2:2 апостол Петър описва това като гладуване за „истинското мляко на словото“. Изследването на Библията е пълно със значение за обрнатия християнин.

3. Новороденият човек ще намира за необходим молитвения живот. Той може да не чувства, че се моли подходящо и резултатно, но продължава да намира смисъл да говори на Бога като жизнена част от връзката си на познаване на Бога. Виж Йоан 17:3.

4. Новороденият ще търси всекидневно преживяване с Исус (Лука 9:23). „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва.“

5. Новороденият ще приема, че е грешник. Той не обикаля да се хвали, че вече не е грешник. Павел – един от най-великите християни, живели някога, казва в 1 Тимотей 1:15: „Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Исус Христос дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз.“ Означава ли това, че Павел грешил през цялото време? Не! Защото говори за многото пъти, когато е имал своите победи чрез Христос (Римл. 8:37), но той говори и за факта, че отделени от Бога ние сме грешни по естество и само чрез Божията благодат можем да преживеем нещо друго. Аз съм благодарен, че е възможно да бъда един спасен грешник. Но е важно да осъзнавам, че ще продължим да бъдем

грешни по естество, докато Исус дойде. Виж 1 Йоан 1:8: „Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас.“

6. Един от първите симптоми на новородението е вътрешният мир. Римл. 5:1: „И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос.“ Възможно е да имаме всички видове вътрешна борба, тревоги и притеснения и въпреки това да имаме мир. Открихте ли вече това? Този вътрешен мир е един от първите плодове на Духа (любов, радост, мир и т.н.).

7. И накрая новороденият ще *копнее* да каже на някой друг какъв чуден приятел е намерил в лицето на Исус. Исус каза на освободения от демоните човек да разкаже на приятелите си какви велики неща му е сторил Господ (Марк 5:19). Желанието е да разкажеш на някой друг добрите вести. Нима е възможно обрнатият християнин да откаже да сподели любовта си към Христос с другите? Ще поговорим повече за това в „Ден трети“.

УВЕРЕНОСТ В СПАСЕНИЕТО

Каква е основата на спасението? Нека прочетем Еф. 2:8, 9: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас, това е дар от Бога, не чрез дела, за да не се похвали някой.“ Аз бих искал да ви напомня, че никъде в Писанието не е казано, че ние сме спасени само чрез благодат. Винаги по благодат чрез *вяра*. Ако това не беше истина, тогава всеки в този свят би бил спасен, а ние знаем, че това никога няма да стане. Исус каза: „Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води в погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води в живот, и малцина са ония, които ги намират“ (Матей 7:13, 14). Въпреки че Божията благодат е достатъчна за всеки човек, никой няма полза от нея, докато не я приеме. А ние я приемаме чрез вяра.

Когато използвате думата *вяра*, вие въвеждате един елемент на връзка. Макар че Божията благодат е дар от Бога, той трябва да бъде получен от нас. Никой не може да бъде спасен, докато не приеме дара, който Бог е определил. Вярата изисква връзка, доверие един в друг. Възможно е да общуваме с някого днес, а да го отхвърлим утре. Възможно е да се оженим днес, а след 10 години да не бъдем вече женени. По същия начин е възможно да приемем

Божията благодат в един момент и да я отхвърлим в друг. За да имаме постоянна увереност в спасението, трябва да приемаме Божията благодат постоянно. „Но който устои докрай, той ще бъде спасен“ (Матей 24:13). Това ни води до най-главния текст, който ни разкрива как можем да бъдем уверени във вечния живот. „А това е вечен живот, да позная Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Има нещо повече в спасението, отколкото да приемеш Бога веднъж. Това е да продължаваш да го приемаш днес, утре, следващата седмица и всеки ден, докато Той дойде. Така вечният живот, включително нашата надежда за вечен живот, се основава напълно на Божията благодат, но Неговата благодат трябва да бъде приемана постоянно. Ето това означава да познаеш Бога.

И така, когато сме направили стъпките за идване към Христос и сме стигнали до края на нашите собствени ресурси, и сме приели Христос като личен спасител, тогава ние се раждаме отново. Ако продължа с първата ми връзка, когато дойдох при Христос, моята вечна участ е сигурна. Но ако не опознавам Бога като мой личен Спасител ден след ден и ако приемам Неговата благодат само ден за ден, тогава връзката ми с Него се нарушава като връзка с приятел, съпруг или съпруга – тя се разкъсва, когато няма общуване.

Бихте ли искали да имате увереност в спасението си днес? То е предложено на всеки, който идва при Христос и продължава да идва при Него. Единственият въпрос, на който трябва да отговорите, е: „Познавам ли Го? Прекарвам ли време на общение с Него ден след ден чрез Неговото слово и чрез молитва? Не говоря ли на Христос само думи?“ На всички, които продължават да търсят тази връзка на вяра с Него, вечният живот е сигурен.

ДУХОВНО ПРЕДПИСАНИЕ

Аз някога мислех, че да бъдеш християнин, означава да опитваш упорито да живееш добър живот. Смятах, че ако имах достатъчно време да чета Библията и да се моля много, бих направил Бог да се чувства добре! Но много по-късно открих, че връзката с Бога е цялата основа на християнския живот. Ето тук е същност-

та. Не е въпрос на виждане, на избор, на правене или на изоставяне. Цялата основа на християнския живот е връзката. Осъзнах, че трябва да направя всичко, което е по моите силите и чрез Божията благодат за изпълнено със смисъл общуване с Бога.

Човек не може да има истинска връзка с Бога и да Го познава, ако не прекарва време с Него. Това е толкова просто. Моят баща често разказваше за човека, който научил коня си да не яде, така било по-икономично. Но точно когато го научил, конят умрял. И разбира се, заключението е логично. Аз ще мога да живея известно време по камилски, но ако не храня физиката си, рано или късно някой път ще се препъна от крайпътно камъче. И това ще бъде краят ми. Човекът, който е изпитал радостта, която идването при Христос носи, и който е станал християнин, може за известно време повече или по-малко да преживее, без да храни душата си, но рано или късно той ще свърши духовно, препъвайки се в някаква нищожна издатина край пътя.

Когато изучаваме живота на Исус, откриваме, че Той е общувал често със Своя Отец. Ранната сутрин или вечерните часове прекарвал в молитва, за да може да има сила да извършва работата Си. Ако това е било необходимо за Христос, колко повече е необходимо за нас да прекарваме време с Бога.

Когато сътвори този свят, Бог още преди навлизането на греха отдели 1 ден от 7-те дни за близко общуване със Своя народ. Има богато духовно благословение за онези, които прекратяват своите дейности и прекарват това време за по-добро опознаване на своя Приятел и Създател. В Йоан 6 гл. Исус прави аналогия между физическия и духовния живот. Също както е недостатъчно да се храним само веднъж в седмицата, независимо колко голямо количество може да бъде храната, така и не можем да очакваме да бъдем здрави духовно, като се храним с духовна храна само веднъж в седмицата.

Бих искал да ви дам духовно предписание. То звучи така: Отделете си време в усамотение в началото на всеки ден да търсите Исус чрез изследване на Библията и молитва. Нека да се обърнем назад и да хвърлим един по-внимателен поглед върху всяка една от тези точки.

ОТДЕЛЕТЕ СИ ВРЕМЕ

Научихме, че спасението е по благодат чрез вяра. Какво е вяра? Вяра е да се доверяваш на Бога. Вяра е да се доверяваш на някого. Помислете си само за момент как сте се научили да се доверявате на някого в света. За да се доверяваме на някого, трябва да има две неща: първо, той трябва да е достоен за доверие и второ, да бъдем добри познати с него. И тогава вие му се доверявате спонтанно. От друга страна, ако имате някого, недостоен за доверие, и се запознаете с него, вие няма да му отдадете своето доверие съвсем спонтанно!

Но идеята на християнското евангелие е, че Бог е абсолютно достоен за доверие. Затова всичко, което ние трябва да направим, е да се научим да Му се доверяваме, като Го опознаем. Тогава как да Го опознаем? Ами как опознаваме някой човек?

За да опознаем някого, трябва да общуваме с него. И за да общуваме с някого, е необходимо време. Времето за общуване с него води към доверие. Така, ако ние бихме „се борили в доброто войнстване на вярата“ (1Тимотей 6:12), бихме положили усилия да се запознаем лично с Този, Който е достоен за доверие. Невъзможно е отношението с някого да се развива, без да се отделя време за общуване с него.

Време. Бих искал да ви предложа – това е точно мястото или това е нещото, върху което трябва да бъдат насочени всички усилия на християнския живот. Аз не прекарвам част от моето време в усилия да бъда добър и част от моето време за връзка с Бога. Полагам всички мои усилия за прекарване на време с Бога, а чрез преживяване на вярата и зависимостта от Него Той прави останалото за спасението в мен.

Колко време? Ами да четем един библейски текст за деня с ръка върху дръжката на вратата няма да бъде достатъчно. От аналогията, която направи Исус между физическата храна и духовната, можем да научим, че трябва да прекарваме най-малко толкова време за духовна храна, колкото отделяме за физическа. И това изпълнено с Бога време е най-важното в нашия ден.

„О, аз нямам време“ – казвате вие. Ако нямам време за Бога, тогава аз нямам време да живея. Вярвате ли това? Телевизията доказва на американските зрители, че времето не е проблем. Тя го

доказа по един модерен начин – сбъдна се старата поговорка, че човек наистина има време за онова, което счита за важно. И така, отделете си време, за да опознавате Бога.

ОТДЕЛЕТЕ СИ ВРЕМЕ В УСАМОТЕНИЕ

Може да сте чули историята за човека, който постоянно се тревожел. Приятелите му се загрижили за него. Бояли се, че той ще си отиде рано в гроба. Поради това започнали да се тревожат за неговото тревожене!

Но един ден негов приятел го срещнал на улицата и забелязал съвсем различен израз на лицето му – спокоен и доволен. И го попитал:

Какво е станало? Изглеждаш толкова различно!

Той казал:

– Най-накрая намерих разрешение за моите тревоги.

– Чудесно, какво е то?

– Наех един човек, който да се тревожи вместо мене.

– Никога не съм чувал такова нещо. Колко му плащаш?

– 400 долара на месец.

– 400 долара на месец? – възкликнал приятелят. – Ами това е невъзможно. Как ще можеш изобщо да му плащаш?

– Не знам – отвърнал той. Това е първото нещо, за което той трябва да се тревожи.

Ще бъде смешно да предположим, че вие бихте могли да наемете някой, който да се тревожи вместо вас. Аз може да изглеждам смешен, като ви предложа да наемете някой да яде вместо вас, а в духовната област често пъти се приема за нормално някой хора да зависят от други, които изучават Словото на Бога, молят се вместо тях и търсят Бога вместо тях.

Библията учи, че всеки човек трябва да търси Бога за себе си. Нека да погледнем най-напред Йоан 1:43-45. „На другия ден Исус възнамери да отиде в Галилея и намира Филип, и му казва: „Дойди след Мене.“ А Филип беше от Витсаида, от града на Андрей и Петър. Филип намира Натанаил и му казва: „Намерихме Оногава, за Когото писа Мойсей в закона, и за Когото писаха пророците, Исуса, Йосифовия син, Който е от Назарет.“ Натанаил му рече: „От Назарет може ли да произлезе нещо добро?“ Филип му каза:

„Дойди и виж.“ Точно тук Филип показа малко незрялост. Може би трябваше да каже: „Исус от небето, Божият Син.“ „Натанаил му каза: „Може ли да произлезе нещо добро от Назарет?“ Филип му каза: „Ела и виж“ (ст. 46). Това е фразата: „Ела и виж.“ Каквито и грешки да е правил Филип по-рано, с тези думи направо ги навакса всичките. Вие никога не можете да пропуснете нещо, ако отидете и го видите лично.

Натанаил дойде и видя за себе си Господ Исус Христос и Му стана верен последовател.

По-горе в тази глава ние научихме историята за самарянката, която срещнала Исус при кладенеца (Йоан 4:28-30). „Тогавата жена остави стомната си, отиде в града и каза на хората: „Дойдете да видите човека, който ми каза всичко, което съм сторила. Да не би Той да е Христос?“ Те слязоха от града и отиваха към Него.“ Ст. 39: „И от тоя град много самаряни повярваха в Него поради думата на жената, която свидетелстваше: „Той ми каза всичко, което съм сторила.“ Често вниманието на хората се привлича от нещо сензационно или забележително. И така, много от тях не вярваха, защото тя не беше жена, която заслужава голямо доверие. Така я знаеха в града. Но някои повярваха поради една друга по-добра причина. Забележете останалото от историята. Когато самаряните дойдоха при Исус, помолиха Го да остане с тях няколко дни. И още мнозина повярваха поради личното им доверие. „И казаха на жената: „Сега ние вярваме не поради твоите думи, понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина Христос, Спасителят на света“ (ст. 40-42). В Деяния на апостолите 17:11 четем: „И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък и всеки ден изследваха Писанията да видят дали това е вярно.“ А Павел казва във 2Тимотей 2:15: „Старай се да се представиш одобрен от Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината.“ Ние трябва да гледаме сериозно на нашата връзка с Бога.

Време, което да прекарваме *сами*. Трябва да изследваме Божието слово за себе си и да се молим за себе си. Само тогава семейното богослужение и публичното богослужение ще бъдат изпълнени с истинска значимост. Без личния молитвен живот на всеки един отделно публичното богослужение е просто рутинна форма. Когато сме лице срещу лице с Бога, тогава Го опознаваме за себе си.

В НАЧАЛОТО

Пс. 5:1-3 казва: „Послушай, Господи, думите ми..., защото на Тебе се моля. Господи, на ранина ще отправям молитвата си към Тебе и ще очаквам.“

Друг класически текст по този въпрос е Исая 50:4: „Господ Йехова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения. Всяка заран Той събужда, събужда ухото ми, за да слушам като учещите се.“ Много пасажи в Исая, включително и този стих, говорят за Исус, а примерът на Исусовата молитва е докладван отново и отново, както в Марк 1:35. „И сутринта, когато беше още тъмно, стана, та излезе и отиде в уединено място и там се молеше.“ Даниил се моли три пъти на ден – сутрин, обед и вечер (Даниил 6:10). Ние сме поканени да следваме примерите, записани за наша полза. (Виж 2 Тим. 3:16.)

Ако аз трябва да бъда в досег с Бога и да откликвам на Неговото водачество, за да завися от Неговата сила вместо от моята собствена, и ако това става всеки ден, тогава не е ли доста хубаво късно преди да си легна, да взема посоката за деня? Ако религията е въпрос на деня, тогава е съвсем очевидно кога имаме нужда от сила. Смешно е да пишем чек, ако нямаме пари в банката. Евр. 4 гл. казва, че Исус е верен първосвещеник, Който е бил във всичко изкушаван като нас, без да се открие у Него грях (ст. 15). Тогавата казва: „Следователно нека и ние дръзновено да пристъпваме към трона на благодатта и да намерим благодат, която да помага във време на нужда (ст. 16). Забележете последователността. Във времето, прекарано с Бога сутрин, получаваме сила от Него, която да отговаря на нашите нужди през деня.

Ако някой има нередовен молитвен живот и разчита на времето точно преди да си легне, той ще открие най-голямата помощ, като промени времето – то да бъде началото на утринта. Ако носим кръста си всеки ден, съвсем разумно е да го вземаме сутрин, когато денят започва.

... ВСЕКИ ДЕН

Една от основните причини за започване на деня с Бога е редовността. Времето, което прекарвам с Бога, не бива да е последното нещо за нощта, а първото за деня.

Целта на всекидневната връзка с Христос е общението. Няма нужда да задаваме въпроса: „Какво става, ако изпусна един ден?“ Важното е вашият навик – ако поддържате редовно общение, ще имате такава връзка. Така е с хората, така е и с Бога. И ако вашето общение е само случайно, от време на време, връзката ще пострада. Възможно е дори един ден да откриете, че сте много далеч от Исус и ще ви трябва много време, за да придобиете отново мира, който сте изгубили. Дали това е, защото Бог обича да играе на криеница, или може би да ни наказва за допуснатата небрежност? Не. Но когато ние пренебрегнем личното общение с Него, тогава има един враг, който прави най-доброто, на което е способен. Не е ли истина това?

Дяволът ще използва всяка възможност, за да ни отдели от Исус и да ни държи далеч от Него. Ние ще разгледаме по-добре някой от методите му в „ДЕН 3“. Но когато пренебрегваме личното общение с Бога, Сатана прави всичко възможно да продължи разделянето. Нашата единствена безопасност е в решението да дадем на Бога най-големия приоритет всеки ден, независимо от това какво става. И когато Го търсим всеки ден, приятелството и връзката ни с Него ще се задълбочават.

Не се спасяваме чрез нашия молитвен живот, спасяваме се чрез приемането на Христовата жертва за нас на кръста и чрез това, че продължаваме да Го приемаме всеки ден. Но понеже толкова много християни допускат връзката с Христос да изчезне, тяхната увереност изчезва също. Често Исус е малко познат, дори и сред хората, които се наричат Негови последователи. Не е за учудване тогава, че им е трудно да Му се доверяват за спасението. Но когато всеки ден прекарваме време за размисъл и съзерцание на Неговата любов, колко по-лесно ще запазим Неговата любов свежа в умовете си и ще вярваме, че ни приема с любов.

ДА ТЪРСИМ ИСУС

Възлюбеният Йоан вървя с Исус три години. Той знаеше какво означава да ядеш с Него, да пътуваш с Него, да Го докосваш, да Му помагаш във всекидневните нужди. Но за три години Йоан не стигна до кой знае каква хармония с другите ученици по въпроса „Кой да бъде по-голям?“ В продължение на три години той все

още беше син на гърма. Онези, които смятат, че обръщането и ходенето с Бога стават за една нощ (ако не стане, тогава то не е истинско), трябва да погледнат още веднъж към Йоан, към Петър и към другите ученици. Дори в горницата през нощта, преди разпъването на Христос, те все още се боричкаха кой да бъде най-великият. Знаеха, че това не беше правилно, и все пак го правеха, дори бяха погълнати от този въпрос. Но Исус се отнесе към тях търпеливо, любезно и чак когато се върна в небето, Йоан и другите продължиха да вървят с Него.

Години по-късно Йоан писа в първото си послание 1:1-3: „Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха за Словото на живота..., това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, та да имате и вие общение с нас, а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос.“ Йоан казва това година след като Исус се върна в небето: „Ние имаме общение с Исус Христос.“ Вие може да имате общение с Христос. Целта на молитвения живот е да дойдем в общение с Него. Целта на ходенето, говоренето и общението с Него е приятелството.

В цялата ни молитвена опитност поканата, предизвикателството е: да четем с цел общение и приятелство с Исус. „Искаме да видим Исус“ (Йоан 12:21). Ако ние приемаме тази истина, тя трябва да има някакво влияние върху това, което четем.

Неотдавна четях книгата на Исус Навиев. Обичам да чета по малко от Стария завет успоредно с Новия. В първата част прочетох за многото битки и победи над ханаанските народи. В последната половина прочетох подробното описание на границите – с териториите на всяко племе, както и границите на Вениаминовото племе – откъде минават и какво включват. След като прочетох няколко глави, намерих, че ми е трудно да видя там Исус.

Има време и цел за изследване на всяка библейска книга. Но ако главната цел на молитвения живот е да търсим Исус, къде ще прекарам повече от моето време? В изследване на втората част от книгата „Исус Навиев“, или в изучаване на планинската проповед? Възможно е десетте заповеди да станат нещо повече от смъртоносно оръжие в ръцете на този, който не знае как да седне с Мария в нозете на Исус и да се научи на Неговата любов и доброта. Законът и евангелието трябва да вървят заедно. Като търсим

Исус там, където Той се разкрива най-ясно, ние намираме приятелство с Него, израстваме все повече в Негово подобие. Целта на молитвения живот е да се научим да Го познаваме и да Му се доверяваме все по-пълно.

ЧРЕЗ ИЗСЛЕДВАНЕ НА БИБЛИЯТА...

Как изследвате Библията, за да имате пълноценен молитвен живот? Нека отново да подчертаем факта, че вие преди всичко търсите Исус. Вечният живот не идва просто от изследване на Писанията. Четете за това в Йоан 5:39-40. Религиозните водачи ги познаваха напълно. Но въпреки това отхвърлиха Исус и отказаха да дойдат при Него. Чрез идване при Исус имаме живот – Писанията са преди всичко средство, което може да ни направи способни да дойдем при Него.

Имаше един фарисей на име Никодим, който дойде при Исус през нощта. Той всъщност каза на Исус: „Ти си велик учител, а аз не съм толкова лош човек. Аз съм от Синедриона, Ти знаеш това. Хайде да разискваме.“

Исус каза: „Това, от което се нуждаеш, е да се новородиш.“ Можете да го прочетете в третата глава на Йоан. Никодим не можеше да разбере Божието царство, защото не бе духовно обърнат. 1 Кор. 2:14 казва: „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост, нито може да го разбере, понеже то се изпитва духовно.“

Разбирането на Писанията не зависи толкова от силата на интелекта, колкото от силния копнеж за праведност. Плътският човек е във вражда с Бога. Когато ние още не сме новородени, неизменно ще използваме Божието слово само за информация. Когато сме новородени, то ни прави способни преди всичко да почувстваме приятелството с Христос. Главната цел на изследването на Библията не е да ни даде информация, а да общуваме.

Библията не е предназначена да бъде урок по история. Като четете, поставете себе си в епизодите. Ако четете за жената при кладенеца, *вие* сте този, който е търсил да задоволи сърдечното си желание с нещата от този свят. Вие сте човекът, който търси нещо по-добро. Вие сте и този, който накрая се среща със самия Христос лице с лице. Ако четете за изгубената овца, *вие* сте изгубената

овца, вие сте този, когото пастирят търси. Вие сте човекът, носен на неговото рамо към безопасната кошара. Когато четете за разбойника на кръста, *вие* сте човекът, който казва: „Исусе, спомни си за мене“ (Лука 23:42). Вие сте този, на когото бе отговорено: „Ще бъдеш с Мене в рая“ (ст. 43).

Понякога хората питат: „Какво да правя – не мога да се съсредоточа?“ А аз ще ви попитам нещо: „Когато бяхте ученик и учехте най-безинтересен материал, какво правехте, когато умът ви блуждаеше? Хвърляхте ли учебника в кошата, напускахте ли училището? Или се връщахте отново и препрочитахте материала, докато го разберете?“

Ако уроците в училище са нужни за някакви си 60-70 години живот, а Писанията – за вечността, тогава няма ли да изучавате Библията поне както изучавахте учебниците си?

Първата цел на изследването на Библията е да влезете в общение и приятелство с Исус. Като Го поканвате да присъства, когато отваряте Неговото слово и се опитвате да поставите себе си в ситуацията, за да разберете какво Той ви казва ден след ден, ще Го опознавате все по-добре и ще Му се доверявате все повече.

...И МОЛИТВА

Молитвата прави християнската църква нещо различно от братски клуб или светска организация. Молитвата отличава християнството от другите световни религии. Без молитва нямаме нищо повече от една книга с информация, едно правило, което се опитваме да прилагаме. Но фактът, че можем наистина да говорим с Бога, да общуваме с Исус Христос, прави молитвата най-важното нещо в християнския живот.

Нека отворим на Лука 18:10-14, за да разгледаме целта на молитвата и нейното значение: „Двама човека възлязоха в храма да се помолят. Единият фарисей, а другият бирник. Фарисеят, като се изправи, молеше се в себе си така: „Боже, благодаря ти, че не съм като другите човеци, грабители, несправедни, прелюбодейци и особено не като тоя бирник. Поста два пъти в седмицата, давам десятък от всичко, що придобия.“ А бирникът, като стоеше издамал, не щеше нито очите си да повдигне към небето, но удряше

гърдите си и казваше: „Боже, бъди милостив към мене грешника. Казвам ви, че тоя слезе у дома си оправдан, а не оня, защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си, ще се възвиси.“

Една от първите предпоставки за пълноценен молитвен живот е смирението. Само човек, поел по стъпките на Христос, убеден, че е грешник и е безпомощен сам да се спаси, е смирен и е предаден на Христос. Възможно ли е някой никога да не разбере дълбокото значение на молитвата поради това, че още не е дошъл при Христос? Възможно е.

Но след като сме разбрали, че цялата основа на християнския живот е връзка с Христос и сме дошли при Него за спасение, ще бъдем способни да се молим правилно. Така стана с бирника, който призна грешното си състояние и дойде при Бога, като Го молеше за милост – той бе оправдан.

Една от често срещаните представи за молитвата е, че нейната главна цел е да получим отговор. Бих искал да заема становището, че ако главната цел на вашата молитва е да получите отговори, това няма да трае много дълго – ще спрете да се молите. Да имате вечен живот, означава да познавате Бога. А главната цел на молитвата е да опознаем Бога. Така се постига връзка заради самото общение – не заради получаването на отговори.

Колко дълго ще траят вашите човешки връзки, ако единствената цел, с която разговаряте с другите, е да получавате отговори или да ги карате да извършат нещо за вас? Да, ние разговаряме с нашите приятели просто заради поддържане на приятелството. Същото е и с молитвата. Исус каза в Матей 6:33: „Но първо търсете неговото царство и неговата правда, и всичко това ще ви се прибави.“ Тук става дума за нуждите на живота. Бог познава нашите нужди. Молитвата няма за цел да Му изброи подробно нашите нужди. Тя трябва да развива и поддържа приятелството с Него.

Предметът на молитвата е неизчерпаема тема. Колко много книги са написани за молитвата и все пак това е само дращене по повърхността. Но друго нещо искам да засегна накратко – това е фактът, че трябва да намалим скоростта. Мнозина дори и във време на молитва пропускат благословието от истинското общение с Бога. Бързат прекалено много. С нетърпеливи стъпки се втур-

ват в изпълненото с любов присъствие на Христос, спират се за миг в Неговите святи покои, но не чакат за съвет, нямат време да останат с божествения Учител. Така, както носят товара си, се връщат към своите дела. Никога няма да стигнат до по-голям успех, докато не се научат къде е тайната на силата. Трябва да си дадат време, за да помислят, да се помолят, да почакаят Бог да обнови физическите, умствените и духовните им сили. Не моментна пауза в Неговото присъствие, а личен контакт с Него – това е нашата нужда.

Като не бързаме да завършим молитвата си, ние откриваме най-великата тайна за личното общение с Христос.

МОЛИТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Бих искал да завърша с кратък преглед на типичния молитвен живот, който бе разгледан в тази духовна рецепта.

В началото на деня, независимо от вашето занятие, намерете място, където можете да бъдете насаме. Най-напред помолете за ръководство от Светия Дух, който ще ви насочи във връзката с Бога. След това изследвайте някой епизод от живота на Христос, фокусирайте вниманието си върху Исус и поставете себе си до Него. Ще откриете в този ден, че се приближавате при Него с убеждението, че сте грешник, осъзнаващ своята безпомощност да се спаси сам – ще предадете себе си в Неговата власт.

След като сте размишлявали върху библейския пасаж за този ден, помолете се с по-дълга молитва, като кажете на Бога какво сте прочели. Това дава свежест на всекидневния молитвен живот и го предпазва от рутина и от повторение на все едни и същи фрази.

След като кажем на Бога какво сме прочели, прибавяме нашите умолявания за самите нас и за другите. Когато сме приключили нашето говорене, забавяме се и чакаме. Това е продължение на молитвата, очакваме да разберем дали Бог иска нещо да ни каже.

Аз вярвам, че Бог ни говори чрез нашия ум. Понякога осъзнаваме това, а друг път – не. Но ако застанете на колене и позволите на Бога да въздейства върху ума ви, ще откриете, че понякога Той

има за вас особена вест, виждане върху духовни истини или убеждение за Неговите планове, които Той има за вас този ден.

А АКО НЕ ВЪРВИ?

Често съм чувал думите: „Опитах да се моля, но не става.“ В такъв случай аз питам: „Колко време се опитва?“

Отговорът: „Три дни“.

О, ние не очакваме нашите човешки отношения да се развият толкова бързо! Как можем да очакваме нашето приятелство с Бога да узрее за толкова кратко време? И така, единственото заключение, до което можем да стигнем, е, че ако от сега нататък решите да прекарвате време на тихо общение в усамотение с Бога ден след ден и ако продължите да правите това, докато Исус дойде отново, вие ще бъдете в приятелство и общение с Него и ще Го опознаете. А да Го познаваме, това е вечен живот.

Искате ли да познавате Бога? Отделете си време насаме в началото на всеки ден да търсите Исус чрез Неговото слово и чрез молитва. Така ще се запознаете с най-добрия приятел, който сте имали някога.

*Ще пропадне ли връзката с Бога, ако
пропусна един или два дни да
общувам с Него?*

*Как мога все още да вярвам в Него,
когато всичко върви наопъки?*

ДЕН 3

Имало едно време (вие ще разберете що за история ще ви разкажа) двама души, които се обичали и решили да се оженят. Съпругът смятал, че неговата невеста е най-красивото и най-милото създание, което е виждал някога, а съпругата смятала своя младоженец за най-привлекателния и красив мъж в целия свят. Сватбата започнала, както много сватби, с големи надежди и очаквания.

Всяка сутрин, когато съпругът тръгвал за работа, продължително се сбогувал с жена си, а тя стояла на вратата, гледала как колата му се отдалечава и му махала с ръка. Не се връщала вътре, докато той не се изгуби като точка на хоризонта и изчезне от погледа ѝ. Вечер всяка минута поглеждала през прозореца, за да го посрещне на вратата.

След известно време, когато тръгвал за работа, съпругът глътвал само едно топло питие и се втурвал през вратата. А тя понякога дори не се показвала от леглото. Когато се връщал вечерта, често я намирал заета с някоя домакинска работа. Поглеждала изненадана и казвала: „О, ти се върна вече. Аз ще свърша след няколко минути и ще вечеряме.“ Това не бил краят на брака, но на медения месец. Един ден, недълго след това, булката, която сега била просто една съпруга, била заета с шиене. По навик очаквала да бъде прекъсната всеки миг, защото почти било вечер. Но нищо не я прекъсвало. Накрая свършила шиенето, извадила ютията и изгладила новата риза. Дошло време за вечеря. Но съпругът ѝ все не идвал. След много часове трябвало да вечеря сама, но от тревога почти не докоснала храната. Много по-късно заспала с плач в хола, защото той не се върнал у дома цялата нощ.

Не се върнал и на следващата вечер. А когато се прибрал, го попитала:

– Къде беше?

– Той я погледнал учуден:

– Какво искаш да кажеш?

– *Къде беше миналата вечер?*

Той я погледнал с изненада.

– Защо искаш да знаеш? Сигурно не очакваш да се прибирам всяка вечер. Това би било най-смешното нещо. Има хиляди женени хора, които си прекарват времето поотделно. Тогава какво толкова, ако се връщам сега? Ние не трябва да се тревожим толкова за нашия брак. Просто миналата вечер не ми се прибираше. Имах някои по-важни неща. Графикът ми е много натоварен, ти знаеш. Все пак повечето вечери се прибирам, нали? Това не е ли достатъчно?

– Не, никак – отвърнала тя и започнала да плаче.

– Виж, казал той по-нежно. Опитът на нашия брак показва, че аз се връщам у дома. Ти не трябва да се безпокоиш за случайните нощи, които съм искал да прекарам с мои приятели. Не трябва да се връщам у дома всяка нощ само за да останем женени. Мисля, че е по-здравословно за нашия брак да живеем така, отколкото само защото така е редно. Няма ли да намразиш да ме виждаш вкъщи всяка вечер просто по навик? Ако не следваме навика, нашата връзка ще бъде много по-въълнуваща.

КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ЗА ТОВА?

Ако сте любопитни да узнаете края на тази малка притча, нека да ви уверя, че те *не* живяха щастливо след това! Защо? Защото бракът включва общение. Чувствата може някога да са по-силни или по-слаби, но добрият брак никога не се основава на чувства. Той се основава на доживотно общение с човека, когото обичате и който на свой ред ви обича.

Ние говорихме за рецептата за успешна връзка и приятелство с Бога. Видяхме, че основата на молитвения живот на християнина е да си отделя време в усамотение в началото на всеки ден и да търси Исус чрез Неговото слово и чрез молитва. Също както в брака общението включва връзка с Исус. Поради това общение ние ще продължим да търсим Исус ден след ден независимо от нашите чувства.

Сега представете си, че сте се посветили на такова общение с Исус. Представете си, че сте решили да отделите най-първото време от вашия ден да опознавате Бога. Какъв ще бъде резултатът?

Ако вземете това решение преди да сте новороден, когато още не сте обърнат, има два възможни резултата. Първият – това може да бъде стръмно катерене, защото само с новородението се изпитва апетит за духовните неща. Но възможно е и друго – като започнете една връзка с Христос, да откриете, че като съзерцавате Исус, Неговата любов ви води към обръщане.

Втората възможност за необърнатия човек, който се посвещава на молитвен живот, е да изпадне в пълно отчаяние. Факторът, който разграничава двата изхода, е вашето чувство на нужда. Исус каза: „Здравите нямат нужда от лекар, но болните“ (Матей 9:12).

Същественото е дали чувствате нужда.

СЛЕД НОВОРОЖДЕНИЕТО

За човека, който е новороден и който се посвещава на връзка с Христос, също има две възможности. Връзката може да расте и да се изпълва със съдържание или да не върви. И тук разликата е в чувството за нужда. Преди обръщането на човека чувството за

нужда се поражда често от трудности и беди в живота. Но как е след обръщането? Как получаваме и запазваме чувството на нужда? По този въпрос бих искал да добавя едно нещо, което не споменах дотук в основната рецепта за молитвен живот. Аз не включих християнското свидетелстване, а има причина да го отложим до този момент.

На първо място, за да бъде някой свидетел, той трябва да има какво да каже. Представете си, че ви извикат за свидетел в една съдебна зала и когато се закълнете и заемете мястото си, съдията ви пита: „Къде бяхте по време на престъплението?“ А вие отговарите: „Бях си у дома в леглото, спях.“ „Тогава, чухте ли нещо, видяхте ли нещо?“ „Не, ваша милост. Аз спях през цялото време. Нищо не зная какво се е случило. Събудих се чак на сутринта.“ „И вие сте един свидетел!“

Биха ви изхвърлили от залата! Понякога християнските църкви поддържат идеята, че ако включат всеки човек в свидетелстване и работа за другите, това ще донесе обновление, реформация и духовен живот. Но първата предпоставка, за да бъде човек свидетел, е да има нещо лично, за което да свидетелства. Ние не можем да свидетелстваме за неща, които сме чули от други хора, да предаваме информация от ухо на ухо. Свидетелстването изисква лично познаване и преживяване. Затова истинското свидетелство може да започне, след като един човек има интимна връзка с Христос.

СВИДЕТЕЛСТВАНЕТО: ПРИЧИНА И РЕЗУЛТАТ

Все пак свидетелстването е и причина, и резултат от християнския живот. Или може би ще бъде по-точно да кажем, че свидетелстването е резултат и причина за християнския живот, защото не можем да свидетелстваме, докато нямаме нещо за казване. Но като бъдем включени в свидетелстване и в работа за другите, това засилва чувството ни за нужда. То ни кара да коленичим и така става сполучливо средство за молитвена връзка с Бога, която продължава да се освежава и да се изпълва със смисъл. Това беше Божията цел – да ни даде да участваме в споделяне на добрите вести на евангелието с другите хора.

Като се запознаваме с Бога, жизнено необходимо е да прекарваме време за пряко общуване с Него, за говорене с Него и за слу-

шане на Неговия глас чрез Словото Му. Но свидетелстването е третият начин, чрез който се опознаваме – чрез отиване на места и вършене на неща с Него, чрез работа с Него.

Същият принцип се прилага за каквато и да е връзка. Малко приятелства са основани изцяло върху общуване чрез разговор, или поне малко от тях са трайни. Необходимо ни е време да говорим и да слушаме този, когото обичаме. Но ние ставаме дори още по-близки познати с някого, ако работим заедно, ако пътуваме заедно или играем заедно. Казано е, че има два изпита за един брак. Първо, облепете банята с тапети заедно. Второ, ако все още сте останали женени, опитайте се да изчистите гаража заедно. Ако сте опитали едно от двете, вие ще откриете неща, които никога по друг начин не бихте открили, ако само седяхте и се гледахте.

СВИДЕТЕЛСТВАНЕТО Е...

Преди да продължим по този въпрос, може би е важно да обсъдим накратко какво е и какво не е свидетелстването. Смятали ли сте някога, че свидетелстването е преди всичко да звъните на вратите на хора, които никога преди това не сте виждали и да се опитвате да говорите за вярата? Смятали ли сте, че трябва да „хвърляте“ евангелски бомби, като листовки в пощенските кутии или разпространявате брошурки на хора, които пътуват? Или може би се боите да не ви помолят да спирате хората по улиците или на летището и да се опитвате да ги накарате да приемат евангелието?

Ако някога сте се чувствали неудобно при мисълта за такива дейности и ако не сте уверени, че вие сте точно такъв тип, добре дошли в нашия клуб. Аз имам добри вести за вас! Исус предложи на човека, когото изцели в Гадаринската страна да си отиде у дома при *своите* и да *им* разкаже какви велики неща Бог е направил за него (Марк 5:19). Не се очакваше да започне да разговаря с непознати хора или пък да пътува до някоя далечна земя. Вместо това Исус каза: „Иди си у дома при своите приятели.“ От него не се очакваше да започне веднага да дава библейски уроци за пророчествата и за ученията. Той трябваше просто да каже какво е направил Исус лично за него.

От друга страна, хората понякога създават впечатление, че не е нужно да се казва *каквото и да е*, а просто да се дава тихо свидетелство. Хайде пак да се върнем в съдебната зала и да видим как би станало.

Съдията казва:

– Къде бяхте през нощта на 27-и?

Тишина.

Аз казах:

– Къде бяхте през нощта на 27-и?

Пак мълчание.

Накрая, точно преди съдията да ви обвини в неуважение към съда, вие успявате да кажете: „Бих искал да бъда просто един свидетел. Аз мисля, че самото ми присъствие в съдебната зала ще покаже истината. Не съм добър в говоренето, ще бъда просто един тих свидетел.“

Не, един свидетел не само има какво да каже. Не, той го *казва*. Без съмнение жизнено важно за нашия християнски живот е да сме любезни и да обичаме хората, да се интересуваме да помогнем на ония, които са в нужда. Но има и атеисти, които могат да правят много добри неща. За да бъде човек свидетел за Господ Исус Христос, трябва да има какво да каже за Него и за Неговата любов и какво Той означава лично за него. Когато разказваме какви велики неща Исус е извършил за нас и това се съедини с живот на грижа и заинтересованост за благоденствието на другите, тогава Го издигаме.

ТРИ ВЪЗМОЖНОСТИ

Павел казва във Фил. 2:12: „... изработвайте спасението си със страх и трепет.“ Как изработвате вашето собствено спасение? Какво е вашето участие, какво можете да направите? Три неща са. Изследването на Библията и прекарването на време в молитва са първите две. Третото е християнското свидетелстване. Но вие наистина не можете да разкажете какъв чудесен Приятел сте намерили в Исус, ако нямате пълноценна връзка с Него. Затова изследването на Библията и молитвата стават абсолютна необходимост, която води до истинско християнско свидетелстване. Но неизбежно е, когато не се включим в християнското свидетелстване, в работа и

служба за другите, изследването на Библията и молитвата да не вървят. Тогава ще завършим по-зле, отколкото сме започнали.

Исус разказа една притча в Матей 25 гл., за да илюстрира факта, че ако не се включим в работа за другите и не споделяме с тях, ще изгубим духовността, която вече имаме. Можете да прочетете това в ст. 14-30. В заключение в ст. 29 Исус каза: „Защото на всеки, който има, ще се даде и той ще има изобилие, а от тогава, който няма, от него ще се отнеме и това, което има.“ Споделянето на Божията любов с другите държи жива собствената ни душа.

Ако не растем, ние ще умрем. Това е вярно за природата, а също и за духовния живот. Едно растение или трябва да расте, или умира.

Един ден моята жена донесе у дома две розови храстчета. Посадохме ги в най-добрата почва. Опитяхме се да им даваме достатъчно вода. Но нито едно от тях не растеше. Накрая, когато изглеждаха мъртви, пресадохме едното на друго място. То започна да расте! Пресадохме другото, но растението беше умряло. Каквото и да опитвахме, нищо не го съживи. Растението, което не порасна, загина.

Исус разкри принципа на растежа в Марк 8:35. „Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси.“ Отдаването на служба за другите ни прави да растем, а като растем, духовният живот продължава.

ПРИЧИНИ ДА НЕ СВИДЕТЕЛСТВАМЕ

Има няколко широко разпространени стракове. Те водят до нежелание за включване в служба за другите. Първо – несигурност в собствената духовност. Намираме за трудно да убедим другите, че Бог ще ги приеме такива, каквито са, ако ние още не сме убедени, че Той приема нас. Намираме, че е трудно да представим Исус на другите, когато самите ние не Го познаваме.

Друг страх е страхът от неуспех. Тревожим се, че няма да успеем да свидетелстваме сполучливо. Предпочитаме да оставим свидетелството на „професионалистите“, които знаят как да го правят по най-добрия начин. Но успехът или неуспехът никога не са били наша част. Ние не трябва да се тревожим за успеха. Само силата на Светия Дух може да побеждава сърцата.

Някои хора често изпитват друг страх – това е страхът от предаване на погрешна информация, че не са достатъчно теологично подготвени, за да могат да отговорят на всички въпроси и аргументи, които биха възникнали. И тук, ако говорим за свидетелстване за тези неща, които Исус е направил за нас, то значи знаем отговорите. Не се изисква всеки християнин да стане теолог или изследовател на пророчествата, да знае гръцки или еврейски и всичко останало, преди да може да каже на някого за любовта и силата на Христос.

Друга голяма спънка за свидетелстването е, че то отнема време. И тази спънка често се основава на погрешното разбиране, че свидетелстването е голяма прибавка към нашия всекидневен график, че ще трябва да загубим часове да говорим на непознати хора или да разнасяме брошури. Но за човека, който Е във връзка с Исус И има какво да каже, свидетелстването става начин на живот. То не изисква непременно допълнително време за говорене на семейства и приятели във всекидневния ни контакт с тях.

Но Бог ни е дал един дар – време, специално за тази цел – да влезем в радостта от работата за Него. То е наречено събота. В един от 7-те дни Бог ни даде това време.

Време за общуване с Него по специален начин, време да се присъединим към Него в служба за другите. Имате ли приятел, който е бил болен и би се зарадвал на посещението ви, но вие просто не сте имали време да го посетите? Бог ви е дал съботата. Имате ли съсед, когото познавате като самотен човек и бихте искали да го поканите, а сте били много заети? Бог ви е дал съботата. Възнамерявали ли сте да заведете децата си сред природата, или може би на пикник край езерото, но не сте имали време? Бог ви е дал съботата. Дали споделяме Божията любов със семейства или приятели, или се втурваме в света? Има време – всяка седмица – Божият специален отговор на проблема за намиране на време извън нашия делови график, време за достигане на другите.

Бих прибавил, че Божията цел е свидетелстването и службата да станат начин на живот. Ще има наистина време на по-организирано свидетелстване и споделяне. Но нашето свидетелство никога не може да бъде ограничено само с тези инициативи. Всъщност независимо дали знаем, или не, ние *сме* свидетели през целия ден във всичко, което правим. С живота си, с действията си, със

самата атмосфера, която ни обкръжава, ние даваме свидетелство за или против Бога. Когато имаме жизнена връзка с Него, това ще даде цвят на цялото ни свидетелство – било то тихо, или с думи, и ще бъде използвано от Бога за споделяне на Неговата любов с други в сферата на нашето влияние.

ДРУГИ ПРОБЛЕМИ В МОЛИТВЕНИЯ ЖИВОТ

Ако има пълноценно общуване с Бога ден след ден, но нещата не вървят, в 9 от 10 случая това е поради липса на ангажираност в работа и служба за другите и на споделяне с тях. Но има и някои други неща, които могат да нарушат връзката с Бога. Да разгледаме накратко няколко такива случая.

Проблем за много хора е нередовният молитвен живот. Те прекарват време с Бога случайно и се вълнуват, съзерцавайки Неговата любов и приемане. След това ги обхваща заетост и пропускат един или няколко дни, а може би седмица и две. Тогава обикновено поради някакъв проблем или беда в техния живот започват отново да търсят Исус. Но след няколко дни, когато кризата отmine, още по-лесно Го забравят и пренебрегват. Понякога хората се чудят, като виждат липса на духовен растеж, а тя идва от това включване-изключване. Чудят се дали Бог не им се сърди, че Го пренебрегват и ги наказва с резултатите, които идват.

Но те забравят, че когато пренебрегваме личното общение с Бога и личното приятелство с Христос, имаме един враг, който прави най-доброто, на което е способен. В Библията, когато се говори за Бога, се говори също и за Неговия неприятел, дявола. Казва ни се, че нашият „враг, дяволът, като разярен лъв обикаля, търсейки кого да погълне“ (1 Петр. 5:8). Когато пренебрегваме приятелството с Бога, можем да бъдем сигурни, че врагът ще направи всичко, което може, за да прекъсне връзката ни с Исус, защото знае, че тя е единственият ни източник на сила. Ще се опита да ни държи прекалено заети, за да нямаме време за Бога. Ще ни създаде много житейски проблеми. Ще ни изкушава към грях и ще ни казва да не се осмеляваме да се върнем при Исус, докато не прекараме няколко седмици на вярно служене. Тогава след 10-ина дни отново причинява нашето падение. Така може да продължава отново и отново. А това обезкуражава и най-силната личност.

Друг проблем, който кара хората да захвърлят общението с Бога, е неразбирането на въпроса какво е вяра. *Вярата* е една често неразбрана дума. Някои хора мислят, че вяра е нещо, което се изработва, нещо, което човек сам генерира. Но аз бих искал да кажа, че вярата никога не се изработва от човека – тя е дар от Бога. Павел ни казва ясно това. Има цели църкви, изградени върху фалшивата идея, че вярата е нещо, което се изработва. Хората са приели идеята, че човек трябва да упражнява своята вяра и че начина, по който я упражнява, го прави да вярва, че нещо ще стане. Те чувстват, че ако вярват достатъчно силно, това, което вярват, ще се сбъдне.

МАЛКОТО МОМИЧЕ С ЧАДЪРЧЕТО

Има история за едно малко момиче, което дошло на църковна служба с чадърчето си, защото хората се събрали да се помолят за дъжд. Посевите били повяхнали и спешно се нуждаели от влага. Хората се усмихнали на неговата вяра.

Но завалило. И си казали, че вали, защото малкото момиче си взело чадърчето. А ако вие нямате достатъчно нерви и смелост да си вземете чадър, това ще накара дъжда да не завали. Но истината не е в това, че е завалило поради чадърчето. По-скоро момиченцето го взело, защото знаело, че ще завали. Разбрахте ли разликата? Еф. 2:8 казва: „Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас, това е дар от Бога.“ Вярата е дар от Бога. Вие не я изработвате. Вярата е повече от вярване. Тя е повече от приемане на Бога в Неговото слово. Много християни са приели това определение. Вярата – това е доверие, а доверието идва от общуване и запознаване с Този, който е абсолютно достоен за доверие. Едно погрешно разбиране на вярата или доверието може да доведе до проблеми във връзката с Христос. Една фалшива идея за вярата ни води да очакваме Той да подейства или да реагира по определен начин на нашите молби. А когато се молим и не получаваме отговор, какъвто очакваме, или когато неочаквани изпитания идват в живота ни, ние се отдаваме на изкушението да захвърлим всичко.

Спомням си един голям противник на Бога. Водех публични беседи в неговия град. Някой каза: „Защо да не го поканим на

беседите?“ Отидох в неговия дом, който беше накрая на града и почуках на вратата. Той отвори и като чу кой съм, рече: „О, вие дъ-ръ-дъ-ръ проповедници!“

После ме покани да вляза, макар че нямаше смисъл. Но аз влязох и седнах, и той започна да хвърля върху мене укори, като се опитваше да ми вдигне кръвното. Едно от нещата, които каза, бе: „Аз говорих дъ-ръ-дъ-ръ на моята възглавница, както вие поучавате, и никога не получих дъ-ръ-дъ-ръ отговори.“

Той бе захвърлил своя молитвен живот поради това, че го бе построил върху получаване на отговори. Ако единствената причина да се молите е получаването на отговори, и вие ще захвърлите молитвения си живот рано или късно.

Имаше такова време, когато смятах изследването на Библията и молитвата просто за неща, с които се приключва всичко. Но тогава открих, че това са големи магистрали, които Бог е дал, за да общуваме с Него. Ако се посветим на общуване с Него, минавайки през тези магистрали, ние ще Го опознаем. А когато Го опознаем, ще открием, че доверието се поражда спонтанно.

ВЯРАТА СЕ ПОРАЖДА СПОНТАННО

Един от най-великите признаци на истинската вяра или доверие е спонтанността. Това значи да обичаш. Опитали ли сте се някога да се насилите да обичате някого? Сполучихте ли? Не можете да включвате или изключвате любовта, нали? Един от най-хитрите трикове на врага, с който той довежда човека до отчаяние, е да го накара да работи върху нещо друго, а не върху опознаването на Исус. Един човек казва: „Аз се интересувам от религия, интересувам се как да стана християнин.“ А дяволът казва: „О-хо“ и подготвя своите начини и средства да попречи. Това няма нищо общо с парите. Това са средства и начини за отклоняване на човека от запознаване с Бога. Дяволът казва: „Ако този човек продължава да настоява да стане християнин, нека да го накараме да работи върху своята праведност.“ И така той започва да нашепва в ухото на човека: „Ти трябва да бъдеш добър, ако ще бъдеш християнин. Трябва да постъпваш правилно, по-добре поработи върху това! О, днес сгрѣши, опитай се още по-упорито!“

Опитвали ли сте се понякога нощем така упорито да заспите, та чак се разсънвате? Борили ли сте се някога с дявола толкова упорито, че да заприличате на самия него? Ако продължавате да гледате себе си в огледалото, скоро ще започнете да изглеждате наистина като себе си. Чрез гледане ние се променяме.

Нека ви напомня отново, че ние не изработваме праведността. Праведността идва от Исус, тя не се изработва. Римл. 4:4, 5: „А на тогава, който върши дела, наградата му не се счита като благодеяние, но като дълг, а на тогава, който не върши дела, а вярва в Оногова, който оправдава нечестивия, неговата вяра му се вмения за правда.“

Това не означава, че праведността не идва, но тя е дар от Бога, а не плод на нашите усилия. Когато най-накрая осъзнаем, че праведността идва чрез вяра, тогава дяволът казва: „Добре – сега я имаш! Работи върху вярата, накарай себе си да вярваш. Ако вярваш достатъчно силно, ще имаш победата или отговора на молитвата, който търсиш.“

Но дяволът е лъжец – всъщност Библията казва така в Йоан 8:44. Истината е, че и вярата идва в резултат от връзката с Исус Христос. Вярата не е цел сама по себе си, тя е средство за постигане на една цел. Тя винаги расте в своята истинска форма в резултат от връзката с Исус, която е твърда и жива.

Праведността не идва у този, който я търси. Тя идва у човека, който търси само Исус. Вярата не я получава този, който я търси, но този който търси само Исус.

Днес ви поканвам да разберете кое поражда истинска спасителна вяра. Това е основата на целия християнски живот. Това е пътят на спасението. А то е да познаваме Исус като наш личен Приятел. А връзката и приятелството с Него ще ни донесат всички останали неща, за които говори Исус – и в този свят, и в бъдещия.

ЗАЩО НЕЩАТА ВЪРВЯТ ЗЛЕ, КОГАТО ПРОДЪЛЖАВАМЕ ДА ТЪРСИМ БОГА?

Ето още един твърде често срещан проблем, който кара хората да захвърлят молитвения си живот: Когато започваме да търсим връзка с Бога, всичко тръгва зле. Е, не винаги, но в повечето случаи е така.

Разбира се, ако вие бяхте дявол и знаехте, че връзката с Исус е цялата основа на християнския живот и израстване, щяхте да направите всичко възможно, за да обезкуражите човека, който Го търси. Но това, което ме обърка, когато за първи път ми се случи, беше мисълта: Не е ли Бог достатъчно голям, за да попречи да се получава това?

Отговорът на този въпрос е нещо забележително. Намираме го в първите две глави на книгата „Йов“. Да погледнем тази история, започваща в гл. 1, ст.6-8: „А един ден, когато дойдоха Божиите синове да се представят пред Господа, между тях дойде и Сатана. И Господ рече на Сатана: „Отде идеш?“ А Сатана в отговор на Господа рече: „От обикаляне земята и от ходене насам-натам по нея.“ После Господ рече на Сатана: „Обърнал ли си внимание на слугата ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото?“

Претенцията на Сатана беше: „Аз съм от земята, аз отговарям за нея.“ Божията претенция бе: „Ти не си натоварен с такава власт над когото и да е. Забелязал ли си моя служител Йов?“

Йов 1:9-12: „А Сатана в отговор на Господа рече: „Дали без причина се бои Йов от Бога? Не си ли обградил отвсякъде него и дома му, и всичко, що има? Благословил си делата на ръцете му и имота му се е умножил на земята. Но сега прости ръка и допри се до всичко, що има, и той ще те похули в лице. Господ рече на Сатана: „Ето, в твоята ръка е всичко, що има, само на него да не туриш ръка.“ Тогава Сатана излезе от присъствието на Господа.“

Какво стана? Сатана обвини Йов, че единствената причина, поради която служи на Бога, е, защото е получил богатство и благословения от Него, нали? Това беше обвинението. И поне в случая с Йов Бог сметна, че ще бъде най-добре да допусне сатаната да докаже своето твърдение. Затова Той му разреши да стори зло на Йов. И сатаната се зае с всичките си блестящи оръжия да унищожи всичко, което Йов имаше.

А Йов не разбираше това. Мислеше си, че Бог му е отнел всичко (ст. 21). Винаги е имало много неразбиране за Бога, нали? Но макар че не разбираше Бога, Йов не постъпи като един от глупавите хора. Той поддържаше доверието си в Него. Трябва доста добре да Го е познавал, за да има основание за доверие и да издържи пред лицето на заблудата.

Да преминем на втора глава. Йов 2:1-7: „И пак един ден, когато дойдоха Божиите синове, за да се представят пред Господа, между тях дойде и Сатана да се представи пред Господа. И Господ рече на Сатана: „Отде идеш?“ А Сатана в отговор на Господа рече: „От обикаляне земята насам-натам по нея.“ После Господ рече на Сатана: „Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма подобен нему на земята, човек непорочен и правдив, който се бои от Бога и се отдалечава от злото? И още държи правдивостта си, при все че ти ме подбуди против него да го погубя без причина.“ А Сатана в отговор на Господа рече: „Кожа за кожа, да! Все, що има човек, ще го даде за живота си. Но простри ръката си сега, та се допри до костите му и до месата му и той ще те похули в лице.“ И Господ рече на Сатана: „Ето той е в ръката ти, само живота му опази.“ Тогава Сатана излезе от присъствието на Господа, та порази Йова с лоши цирки от стъпалата на нозете му до темето му.“

И въпреки всичко Йов поддържаше своята праведност.

Г-жа Йов обаче не постъпи като него. Йов бе загубил всичко, което имаше, освен жена си. Но дяволът знаеше, че тя може да бъде едно успешно оръжие в неговите ръце. Скоро след като я превзе, той трябва да е седнал, да се е усмихнал и да е поздравил сътрудниците си, напомняйки им, че чрез нея ще спечелят и Йов.

ЙОВ – ЧАСТ ВТОРА

Нека да не разглеждаме историята на Йов като обикновен урок по история. Тя може да ни научи на важния отговор на въпроса: Защо нещата вървят зле, когато продължаваме да търсим Бога? Бих искал да подчертая, че преживяването на Йов идва рано или късно и в живота на всеки човек. Вие може да преживеете Йов първа част, Йов втора или десета част. Понякога става така: Сатана знае, че всичко, от което се нуждае, за да ни задържи в своите редици, е да ни попречи да имаме лично общение с Бога. Не го е грижа толкова какво ще ни накара да извършим или да не извършим. Често повече го занимава не това, в което съгрешаваме, а онова, в което не съгрешаваме, осланяйки се на собствените си сили. Сатана очевидно е направил свободен избор да постави някой хора на трон, докато взема други на прицел. Един човек може да бъде заблуден, когато е достигнал върха на успехите си, ако

тези успехи са спечелени чрез собствените му усилия, далеч от Исус, както може да бъде загубен и във време на неуспех.

И така, Сатана много не го е грижа какво ни кара да извършим или да не извършим, ако е въпрос за дела. Единственото нещо, което иска, е човек да не дойде в приятелство и общение с Бога. Той се ядосва люто, когато вижда някой да се интересува от спасението с вяра, защото знае, че тук може да бъде съборен.

Когато започваме да се интересуваме от познанство с Бога, дяволът събира своите сили и средства, за да попречи това да стане в нашия живот, във вашия и в моя. В същото време разтърсва юмрук пред лицето на Бога със същите обвинения, както и при Йов. Сатана казва на Бога: „Виждаш ли този човек? Причините, поради които те търси, са егоистични. Иска да спечели небето. Иска да излекуваш язвите му. Иска да получи мира, който чува, че имали някои християни. Иска проблемите му да се решат и да получи отговор на молитвите си. Той не Те търси поради любов към Тебе. Търси Те за това, което може да получи от Тебе.“

Тогава казва на своите сътрудници да дойдат при нас с цяла кофа лак. Казвам това от лична опитност, защото крадецът познава крадеца! Когато за пръв път започнах да търся истинско преживяване с Бога, всичко пропадеше. Какви ли не беди – физически, финансови, семейни. Не само това, но дяволът идва лично с всяко изкушение, което може да предложи, и ни кара да падаме и да пропадаме. А понякога дори и да живеем по-лош живот отпреди. И въпреки че търсим Бога, че прекарваме време с Неговото слово и на колене, всичко пропада. Знаете ли какво направих, когато това се случи с мен? В края на деня си казах: „Не, не става!“ Следващата сутрин реших да си поспя.

И познайте какво се случи. Имах един хубав ден. Всичко вървеше гладко. Дори не „съгреших“. В края на деня се поздравих за хубавия живот, който преживях. И дяволът се отдръпна със своите начини и средства и заедно със своите сподвижници си направи парти! Стратегията му бе свършила добра работа. Имах един студент, който ми каза веднъж: „Престанах да бъда християнин преди две седмици и още не съм съгрешил!“ Често откриваме, че когато прекъснем връзката си с Христос, нещата видимо се подобряват, нашите проблеми изглежда се прекратяват.

Да, но точно тук трябва да знаете, че дяволът ще бъде мъдър да ви остави за известно време. Но като грешник № 1 във Всемира той има забележителна липса на самоконтрол. Затова минават няколко седмици, в които ме оставя на мира, а ме оставя, защото аз не търся Бога, не се моля, не чета Словото Божие. Но тогава идва отново при мене, този път само на шега. Не е щастлив да види само това, че един човек е изгубен. Би искал да го постави на мушката. И когато идва след седмица или две и ми донася още беди, това ме хвърля на колене. Случвало ли ви се е някога? Ние казваме: „Сигурно това е една опитност с Бога, все пак.“ И отново започваме да търсим Бога. Това изкарва дявола от равновесие. Отново стиска палци и се оплаква на своите сподвижници, казвайки: „Какво става?“, и отново идва при нас с всичките си оръжия.

Ако беше достатъчно мъдър, дяволът би ни оставил на мира. И то продължително време. Но той продължава да ни убежда, докато постепенно ни доведе при Бога. Бог може да изведе от строя някои от маневрите на дявола за своя слава, нали!

ТАЙНАТА НА ЙОВ

Сега не ми е приятно да си призная колко пъти минавах по този горчив път, докато един ден просто светна пред очите ми и разбрах какво става. Това беше Йов, част втора. А каква беше тайната на Йов? Когато доказа пред Вселената и пред силите на противника във великата борба между Христос и Сатана, че служеше на Бога не поради егоистични подбуди, а защото Го обича? Тогава Бог можа да дойде със своите благословения и да накара дявола да избяга. И в края благословенията на Йов бяха удвоени.

КАК РАБОТИ ЙОВ – ЧАСТ ВТОРА

Когато дяволът обвинява, че вашата мотивация да търсите Бога е себелюбива, тогава Бог трябва да го допусне да докаже своето твърдение, докато собствените ни мотиви се разкрият и на самите нас, и на дявола, и на цялата Вселена. Бог винаги е бил справедлив дори и в отношението си към дявола. И ще дойде ден,

когато всяко коляно ще се преклони и всеки език ще признае, че Бог е бил справедлив и истинен (виж Филип. 2:10, 11), а самият Сатана ще коленичи и ще приеме, че Бог никога не е постъпил против Себе Си.

И така, аз започвам да търся Бога, а Сатана казва: „Той те търси само със себелюбиви подбуди. А аз бях изхвърлен от небето заради себелюбието. Ти не можеш да му помагаш повече.“ И така Бог е поставен в ъгъла. Единственият, който може да докаже дали Бог е прав или дяволът, съм аз самият или ти.

Какво се случва в края на първия ден, когато всичко върви зле и аз кажа: „Ами не става!“ И на следващата сутрин си поспя. На чия страна давам моя вот? Доказвам, че дяволът е прав. Когато нещата не излизат така, както съм ги планирал, забравям да търся Бога и Сатана е абсолютно прав в моя случай. Когато най-накрая пред очите ми просветна какво ставаше, аз осъзнах защо Бог допусна Сатана да ми стори зло. Осъзнах, че моите подбуди да търся Бога са били погрешни.

Но аз не мога да променя мотивите си. Егоистичното сърце не може да се промени само. Има само едно място, където подбудите могат да се променят, и то е в нозете на Исус.

ТЪРСЕНЕ НА БОГА С ПРАВИЛНИ ПОДБУДИ

Когато видим как се развиват нещата, заставаме на колене и казваме: „Моля те, Боже, аз виждам моя проблем. Моля те твоята благодат да промени моите подбуди и да започна да Те търся заради самия Тебе, а не заради самия мен.“ Бихте ли искали да търсите Бога заради самия Него, вместо заради себе си? Бихте ли искали да можете да търсите Бога в отговор на Неговата любов, поради това, което Исус е направил за нас на кръста? Бихте ли искали да продължите да търсите приятелство и общение с Небето въпреки това, което става във вашия живот – добро или зло? Като постъпвате така, вие започвате да преживявате останалата част от историята на Йов във вашия живот.

Един ден виждате как Бог идва при дявола и казва: „Как вървят нещата?“ (Ако ми простите, че слагам в Божиите уста тези думи.)

Дяволът казва: „Давам му всичко, което имам.“

А Бог казва: „Зная, аз наблюдавам всичко, но той все още търси общение с Небето, нали?“

Дяволът настръхва.

А Бог казва: „Възможно ли е този човек да Ме търси поради това, което Моят Син е извършил? Наистина ли ме търси от любов, а не от себелюбиви подбуди?“

А по това време дяволът глъхне надалеч. Той няма повече какво да каже.

ДОКАЗВАШ, ЧЕ БОГ Е ПРАВ

Бог се зарадва, че Йов го обичаше и заради това беше верен. И Йов доказа, че Бог бе прав. Моята привилегия днес е да докажа, че Бог е прав отново. Той ни помага да Го търсим, защото Го обичаме, и да предаваме нашите себелюбиви подбуди на Него. Единствено тогава Бог може да дойде с всичките си благословения и слава от небето, а Той копнее да стори това.

Послушание. Как? Защо? Какво става, когато падам? Кое идва по-напред? Победата или мирът? Как мога да се опазя да не греша?

„Когато бях малко момче седях и плачех, защото брат ми взе повече от погачата.“

Някога баща ми обичаше да повтаря това малко стихче на брат ми и на мен.

Спомням си, че една година точно преди Коледа някои добри църковни членове дадоха на нас, момчетата, по една торбичка коледни бонбони. Те бяха твърди и можеха да останат с часове в устата неразтопени.

Моите родители се загрижиха веднаха. Те не искаха ние с брат ми да погубим зъбите или стомасите си. И затова съчиниха правило: „Само по един бонбон от време на време, и то по време на хранене. Никакви бонбони между храненията.“ Аз бях на шест години, а брат ми на осем. А тези правила бяха прекалено много за

едно малко момченце и затова си вземах от моята торбичка бонбон и между яденетата. Когато чу за това, баща ми веднага унищожи бонбоните ми.

Точно тогава започнах много да се грижа за здравето на брат си и реших да му помогна, като изтърсих неговата торбичка в тоалетната.

В резултат на моята намеса в негова полза дипломатическите връзки в нашата къща не бяха много добри за известно време. Брат ми още обича да разказва историята при всеки удобен случай! Но защо правим такива неща? Какво ни кара да воюваме, да проявяваме форми на екстремизъм или да играем невинни игри футбол, бейзбол или нещо такова? Защо толкова много ни интересува въпросът кой ще победи, кой ще бъде пръв?

Всичко това започна с греха, нали? Луцифер, осеняващият херувим, синът на светлината, каза в сърцето си: „Ще възляза на небесата, ще възвиша престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, ще възляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния“ (Исаия 14:13-14). Той предложи същото изпитание на нашите първи родители в Едемската градина. Битие 3:5: „ще бъдете като богове“. Грехът започна с отдаване слава на себе си, а тази слава припадлеше на Бога, единствено на Него, Създателя. По-голямата част от живота си ние прекарваме в борба кой е по-големият. Имаме забавления, построени върху този принцип. Виждаме същото в света на бизнеса, в съседството, а понякога дори и в църквата. А последната битка носи смърт.

Както отбелязахме по-горе, основният въпрос във всеки грях е отделянето от Бога. То се проявява в неудовлетворимото желание да бъдем първи, аз да бъда най-великият. Егоцентричността е основата на всички грешни дела, мисли и действия, които виждаме в нашия живот.

Понякога хората мислят, че когато преживеят новороденото, ще бъдат напълно, съвсем и завинаги приключили с егоцентричността, с греха и с техния резултат непослушанието. И се учудват след седмица или две, като откриват, че някои от същите грехове, проблеми и падения си остават в живота им и след като са влезли във връзка с Христос. И твърде често в резултат на това новообърнатият християнин се обезкуражава, прекъсва връзката

си с Исус в очакване на следващата освежителна инициатива или проповед от амвона за духовно събуждане. Но обръщането никога не е било гаранция за моментално и абсолютно съвършенство. Затова въпросът как се отнася растящият християнин към паденията и съгрешаването е много практичен и болезнен.

КАК ИСУС СЕ ОТНЕСЕ КЪМ ИЗВЕСТНИТЕ ГРЕШНИЦИ

Възможно ли е светиите да грешат? Възможно ли е да грешаш, да знаеш това и да продължаваш да постъпваш зле, а все още да оставаш християнин? Как Исус се отнесе към светиите, които грешаха? Това е един практически въпрос и неговият отговор вълнува и окуражава.

Но нека се опитаме да изградим нашия отговор според Писанията – как Исус се отнесе към грешащите християни? Текстът е в Марк 9, започвайки от ст. 33: „И дойдох в Капернаум, и когато влезе къщи, попита ги: „Какво разисквахте из пътя?“ А те мълчаха, защото из пътя се бяха препирали помежду си кой е по-голям. И като седна, повика дванадесетте и им каза: „Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител.“ Тогава взе едно детенце, та го постави посред тях и като го прегърна, рече им: „Който приеме едно от тия дечица в Мое име, Мене приема, и който приема Мене, приема Този, Който Ме е изпратил.“

Виждате Исус и Неговите ученици да пътуват по прашния път към Капернаум. Исус е насочил погледа си към Ерусалим. Учениците бяха сигурни, че Той отива там, за да провъзгласи царството Си. Те очакваха земно царство. Но имаха малко несвършена работа. Не бяха стигнали до решение кой да бъде президентът, кой да бъде първият министър, и кой – канцлерът. Кой да бъде най-великият?

И така, те вървяха към Капернаум и се опитваха да се погрижат за тази несвършена работа. Знаеха, че тяхната борба не е праведна и затова изостанаха назад след Исус. Когато стигнаха Капернаум, бяха толкова далече от Него, че Той не чуваше разговора им. А когато бяха сами в къщата, Исус ги попита за какво са си говорили из пътя.

Тази случка ни учи на нещо много интересно, свързано със съгрешаването. Трудно е да се съгрешава в присъствието на Исус. Открили ли сте го? Всъщност повечето хора, дори и най-лошите, биха признали, че е трудно да се съгрешава в присъствието на някого, когото обичаш или високо уважаваш. Повечето грехове се извършват в отсъствие на хората, които обичаме и уважаваме. Трябва някак да чувстваме, че сме далеч от Бога, далеч от Исус Христос, за да продължаваме познатото съгрешаване.

И ето, вие виждате учениците как се бавят, вървейки след Исус, надявайки се да скрият от Него темата на разговора си, която толкова много ги поглъщаше. Но когато пристигнаха в къщата, където трябваше да останат, Исус изпрати Петър със странната мисия до морския бряг, да ... към брега.* Интересна банка бихте казали. Устата на една риба. И докато Петър го нямаше, Исус зададе един въпрос на учениците. Сигурно имаше повече от една причина да го изпрати на брега! Не желаше Петър да бъде наблизко. Искаше другите ученици да имат шанса да помислят, без Петър да отговори пръв на всичките въпроси.

Така че Исус изпрати Петър далече и тогава попита учениците: „За какво си говорихте по пътя за Капернаум?“

Те започнаха да се смущават. Не отговаряха. Ст. 34 казва: „А те мълчаха!“ Точно навреме мълчаха. Когато ме питаха какво стана с коледните бонбони на брат ми, аз също мълчах! Но Исус продължи да изисква отговор на въпроса Си и не след дълго един от учениците каза: „Аааа, хъхъ! Ние се чудехме, хъхъ, кой ще бъде най-великият в царството.“

ДАЙ МИ ДРУГИ ДВАНДЕСЕТ!

Животът на Исус бе живот на смирение. В Него не обитаваше „аз“-ът. Той не се големееше според Филип. 2:7. Имал бе поклонението на ангелите и на всички небесни множества, а дойде на тази земя, да се роди в скромнен обор. Той, Който бе богат отвъд нашето въображение, стана беден, за да се обогатим ние чрез Неговата

* На англ. ез. бряг и банка се пишат по един и същи начин, тук е игра на думи – б.р.)

бедност (2Коринт. 8:9). Отново и отново се опита да помогне на учениците да разберат, че истинското величие е в смирението. Но те не разбраха това.

Мисля си, че в този момент за Исус бе по-лесно да каже: „Махнете се от очите ми, вие мизерни дванадесет! Искам други дванадесет, да започна отново!“ Но вместо това Той ги повика да се приближат при Него – Марк 9:35-37: „И като седна, повика дванадесетте и им каза: „Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител.“ Тогава взе едно детенце, та го постави сред тях и като го прегърна, рече им: „Който приеме едно от тези дечица в Мое име, Мене приема, и който приема Мене, приема не Мене, но Този, Който Ме е изпратил.“ Исус използва едно малко дете, за да илюстрира какво наистина е небесното царство.

Исус беше любезен към учениците Си, беше търпелив с тях, не ги осъждаше. Даваше им Своите уроци, а когато не ги научаваха, продължаваше да ги поучава. И отгоре на всичко продължаваше да върви с тях. Продължи приятелството си с тях, продължи да яде с тях, да пътува с тях, да работи с тях, като им повери Своето дело и мисията Си.

ВИНОВЕН ЗА НАЙ-ТЕЖКИЯ ГРЯХ

От този урок в Писанието имаме доказателство как Исус се отнасяше към учениците Си, когато грешаха. Какво бе грехът? Това бе гордостта. О, казваме ние, всеки има малко гордост. Върху това е основан светът. Това създава забавление като в игрите на монополи. А освещението е дело на целия живот. Точно преди да умрем, може би ще приключим с този малък проблем – гордостта. Но не, гордостта е най-тежкият грях. Грехът на гордостта предизвика цялата бъркотия в света. Наистина според Божията преценка, както и според нашата, има степени на греха. Но той има различна скала. Гордостта е най-оскърбителна за Бога, защото е най-противоположна на естеството Му.

Този грях, за който бяха виновни учениците, бе един от най-тежките, ако не и *най-тежкият*. Това бе *лош* грях. Знаеха, че е така, защото го скриха, докато Исус беше настрана от тях. И все пак продължиха да го извършват. Всъщност те продължиха в този грях през целите три години, докато бяха с Христос, и все още бяха

в него в горницата през нощта преди разпятието. Ако искате, наречете го познат грях, продължаващ грях, обичаен грях, прикрит грях, упорит грях, съзнателен грях. Учениците бяха виновни за най-тежкия грях.

Аз си спомням, когато бях десетгодишен, как чувах някои да казват, че единствените грехове, които Бог прощава, са греховете, сторени от незнание. Имаше и подкрепа със стихове от Стария завет. Някои се опитваха да докажат чрез жертвената система, че се допускат грехове само от незнание. И това почти ме довърши, защото всичките мои грехове не бяха от незнание. А вашите?

Някои учени казват, че „не съгрешава“ в Йоан 3:6 означава, че няма да поддържа никаква познат грях. Може да се подхлъзнем, може да направим пропуск, но няма да грешим преднамерено. Така човек получава впечатлението, че има различни грехове, които Бог прощава и това са греховете на случайното подхлъзване. Но прекалено много хора грешат много по-тежко и не се чувстват утешени от такъв един възглед.

От преживяването на учениците можем да научим как Исус се отнесе към грешащите грешници, които знаеха, че грешат и продължаваха да го правят.

УЧЕНИЦИТЕ БЯХА ЛИ ДУХОВНО ОБЪРНАТИ?

Тук някой би могъл да каже: „Проблемът с тези ученици беше в това, че не бяха духовно обърнати.“ Не ми казвайте това. Трябва да ви напомня, че тези ученици изгонваха бесове, очистваха прокажени и лекуваха болни, възкресяваха мъртви. Бог обикновено не дава сила на духовно необърнати хора да вършат това. Когато 70-те се върнаха от своята мисия, радвайки се, че имат сила да прогонват демони, Исус каза: „По-скоро се радвайте, че имената ви са написани на небесата“ (Лука 10:20). А Йоан 3:20 казва: „Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината и не отива към светлината, да не би да се открият делата му.“ Така можем да приемем, че 12-те ученици са били обърнати. Истина е, че Исус каза на Петър през нощта преди разпятието: „Когато се обърнеш, утвърди братята си.“ Но ние забравяме, че духовното обръщане е нещо, което трае всеки ден и че тук се говори за обръщането на Петър. След като се отрече от Исус, Петър имаше нужда да се

обърне отново и да се покае от своя грях. Но в горницата преди отричането си, когато се предаде на Исус и Му позволи да умие нозете му, Петър бе чист. Исус казва това в Йоан 13:10.

Така че ние не можем просто да подминем този въпрос за познатите грехове на учениците като липса на духовно обръщане. Как тогава Исус се отнесе към учениците, виновни за познат грях? Той направи класическото си изявление в Матей 12:31: „Всеки грях и хула ще се прости на хората.“ Това не е ли добра вест?

НЕПРОСТИМИЯТ ГРЯХ

Какво е непростимият грях? Същият пасаж в Матей 12 ни говори за него. Но почакайте малко. Ако всякакъв грях ще бъде простен, тогава трябва ли да бъде включен непростимият грях? Йоан каза: „Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен...“ (1 Йоан 1:9). Така че Исус желае и може да прости *всички* грехове, нали. Той каза, че всякакъв грях ще бъде простен. Тогава какво е непростимият грях? Единственият грях, който няма да бъде простен, ще бъде онзи, за който не искам прощение, за който не се покаявам. Непростимият грях е нещо толкова просто. „Всеки грях... ще бъде простен, включително обичайният грях, включително упоритият, включително най-тежките грехове, такива като гордостта.

И ако Исус даде да се разбере, че всякакъв вид грях ще бъде простен и ако Той прости на учениците и продължи да върви с тях дори след като упорито поддържаха най-лошия грях, тогава Исус трябва да е промислил и сигурно желае да прощава всички по-малки грехове, такива като убийство, кражба и прелюбодеяние, нали?

НЯМА ОСЪЖДЕНИЕ

Библейският принцип е, че „Бог не изпрати Сина на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него“ (Йоан 3:17).

За прелюбодейката, която книжниците и фарисеите доведоха при Него, Исус даде най-великия отговор, съставен от две части. Добре е всеки от нас да схване това, всеки, който е в капана на греха. Той каза: „Аз не те осъждам.“ Но това не беше всичко, ко-

ето каза. Какво друго изговори Той? „И не съгрешавай вече“ (Йоан 8:11). Ето съвършеният баланс.

Често, когато виждаме някого, когото обичаме, да се измъчва в притеснения или в грях, ние казваме: „Няма нищо, аз не те осъждам.“ А забравяме последната част. Бог обича грешниците, но мрази греха. Той е предвидил прощение за слабите, незрелите, растящите християни, дава ни и сила да побеждаваме. Докато се учим как да приемем тази сила в нашия живот, Той продължава да ходи с нас. Исус вижда човешка отвъд ямата. Той казва: „Не съгрешавай повече.“ На нас ни се предоставя сила. Но приемането ни от Исус, любовта Му и връзката с Него дават сила да не съгрешаваме повече. Присъствието на Исус прави да ни бъде трудно да грешим, защото е абсолютно необходимо всеки грешащ грешник да може да разчита на продължителното Му присъствие.

Най-голямата нужда на всеки млад човек, който се бори да победи, но има проблеми, грешки и падения, е да знае, че някой го обича. От своите грешки израства единствено онзи, който знае, че е обичан и приет, докато греша. Това до беззаконие ли води? Не. Само тази връзка на любов, тази непрестанна връзка с Исус води към победа.

МИРЪТ ДОНАСЯ ОСВОБОЖДЕНИЕ

Дълго време си мислех, че бих могъл някак да победа моите слабости, грехове и падения, и тогава бих имал мир. За мене беше истинско откритие, че когато имах мир, тогава за първи път можах да започна да надвивам моите слабости, грехове и грешки. Само когато знаем от личен опит, че Исус не ни осъжда, че ни приема точно такива, каквито сме, тогава придобиваме мир – това е началото на промените в нашия живот.

Има четири текста, които, събрани заедно, показват много ясно истините за прощението – любовта и послушанието. Първият се намира в Матей 18:21, 22: „Тогавата Петър се приближи и Му рече: „Господи, до колко пъти, като ми съгреша брат ми, да му прощавам? До седем пъти ли?“ Исус му рече: „Не ти казвам до седем пъти, но до седемдесет пъти по седем.“ Обичай беше сред евреите в дните на Христос да прощават три пъти. Петър се опита

щедро да предложи прощение двойно повече пъти, даже плюс един път, увеличи мярката до 7 – „съвършено“ число. Но Исусовият отговор бе, че 7 пъти никак не е достатъчно. Продължавай да прощаваш – до 70 пъти по 7. Какво означава това за нас? Трябва ли да държим калкулатора и да прощаваме 490 пъти? Не. Той казваше, че нашето прощение трябва да бъде неограничено.

Дали Бог иска ние да прощаваме повече, отколкото Той прощава? Отговорът е очевидно „не“. Така че този Исусов отговор ни учи за безкрайността на Божията прощателност.

Следващият пасаж се намира в Лука 17:3-5: „Внимавайте на себе си. Ако прегреша брат ти, смърри го, и ако се покае, прости му. И седем пъти на ден, ако ти съгреша, и седем пъти се обърне към тебе, и каже: „Покайвам се“, прощавай му.“ Понякога на пастира му се налага да разрешава нечии спорове. Веднъж получих телефонно обаждане от един цветар, който се тревожеше, че конят на съседа му дотичал при неговите петунии. Моят пръв отговор беше да не се изсмея! Но после казах: „Повикай полицията!“

Това беше може би несполучлив отговор. Като размислих по-късно, спомних си за пасажа в Лука, трябваше да кажа: „Ако конят дотича до твоите петунии още 6 пъти днес, ти трябва да простиш.“

Какво ще кажете, ако конят на съседа mine през вашите петунии 7 пъти един ден и съседът дойде 7 пъти да се извини? Знаете ли какво бих казал? „Заклучи този проклет кон!“

Но главното е, че Исус ни каза да прощаваме на нашия брат 7 пъти в един ден. Щом е така, значи и Бог не би прощавал по-малко пъти. Той не би искал от нас да вършим нещо повече, отколкото Той желае да върши. И тук отново виждаме, че Божието прощение е неограничено.

Колко време е минало, откакто сте идвали при Бога в края на деня, в който сте съгрешавали и пропадали 7 пъти, и наистина вярвахте, че Той ви е простил? Трудно е, нали? Защото човешките същества не мислят по този начин. Това не е човешко, това е божествено.

Когато говорим за видове прощение, винаги някой става нервен и казва: „Къде отива нуждата за послушание? Ще въведете беззаконие. Ще накарате хората да играят на криеница с Божията благодат.“

Но тук ние прибавяме трети текст – Лука 7:40-43. Мястото на действието е празненството в къщата на Симон. Мария идва в къщата, тя помазва нозете на Исус, а Симон е неспокоен. Той е взел голямо участие в осъждането на Мария като грешница. Симон си казва: „Тоя, ако беше пророк, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница“ (ст. 39).

Но Исус узна мислите му и казва: „Симоне, имам да ти кажа нещо.“ И Исус му разказа една проста история, която разбра само Симон.

„Някой си заемодавец имаше двама длъжници, единият дължеше 500 динаря, а другият – 50. И понеже нямаше с какво да му платят, той прости и на двамата. И тъй, кой от тях ще го обикне повече?“ В отговор Симон рече: „Мисля, че оня, комуто е простил повечето.“ А Той му рече: „Право си отсъдил.“

И така, идваме до заключението, че колкото повече ни е простено, повече обичаме. Това е универсален принцип, неограничен във времето.

И тогава трябва да добавим още един текст – Йоан 14:15: „Ако ме любите, ще пазите Моите заповеди.“ Това означава, че когато стигнем до разбиране на Божието прощение, ще открием, че то не води към беззаконие или към евтина благодат, а към послушание.

ПРОЩЕНИЕ, ВРЪЗКА, ПОСЛУШАНИЕ

С нашите човешки ограничения ние намираме, че е трудно наистина да приемем такова неограничено прощение. Само когато продължаваме да търсим Исус, да се учим да Го опознаваме и да Му се доверяваме, преживяваме това, което признаваме на теория – Божията любов и прощение. Когато Го обичаме, ще сме послушни. Но дори когато израстваме в любов, доверие и връзка с Него, често изпускаме ръката Му. Тогава пропадаме и грешим, и се нуждаем отново да дойдем при Него за покаяние – дори 7 пъти на ден.

Възможно е развиващият се християнин да открие, че има в живота си един познат грях, който продължава, а в същото време продължава и връзката с Исус. До това заключение стигаме, като разглеждаме Писанието, от което посочихме тази глава. Учениците имаха връзка с Бога и тази връзка продължаваше, а едноре-

менно един познат грях също продължаваше в живота им. Но когато изучавате по-нататък, виждате развързката. Въпреки че е възможно да имаме връзка с Бога и тя да продължава едновременно с един грях, рано или късно едно от двете ще отпадне.

Ето, Юда беше един от учениците. Той беше бърз в мисленето. И разбра вестта, разбираше този принцип, че рано или късно, или грехът трябваше да си отиде, или връзката с Исус да се прекрати. И си каза: „Не искам грехът ми да си отиде“, затова захвърли връзката с Исус и остана при греха.

Сега стигаме до истинския изход на спотаявания грях, на съзнателния грях, явния грях – той е доказателство, че сме на опасна почва, на много опасна почва. Когато предпочетем да захвърлим връзката с Исус или да се откажем от връзка с Исус в полза на греха, тогава сме в опасност.

Може би срещате хора, които не желаят да стават много религиозни, защото се боят, че животът им трябва да се промени много. Може би сте срещали религиозни хора, които не желаят да опитат да развият по-нататък връзката си с Исус, защото не желаят никакви промени в начина си на живот. Такъв беше Юда, но другите ученици останаха с Исус и нищо не можа да ги отдели от Него.

Класически пример, обратен на случая с Юда, е възлюбеният Йоан. Той също имаше лоши черти, както и Юда, но Йоан бе човек, който беше винаги там, Йоан беше един от първите ученици, които последваха Христос. Той бе там и слушаше проповядването на Исус, той бе там и виждаше чудесата. Бе там в градината, в съда на Каляфа, под кръста, на гроба. Йоан бе човекът, който бе винаги там. Но и той имаше проблеми. Съюзи се с брат си, за да поиска да падне огън върху едно самарянско село. Той, брат му и майка им отидоха заедно при Христос да изпросят почетно място в Неговото царство – единият брат да седне от дясната му страна, а другият – от лявата. Той бе син на гърма. Но продължи да избира да остава с Исус и доказа в края, че ако и вие продължите връзката с Исус, рано или късно вашият грях ще си отиде. Винаги става така.

Виждаме Йоан години по-късно, той единствен остана, всички други ученици са пострадали, понесли са мъченическа смърт. Йоан е на остров Патмос и записва собственото послание на Исус. Той е писал писма, в които са казани неща, като тези: „Любезни,

да любим един другия, защото любовта е от Бога и всеки, който люби, роден е от Бога и познава Бога. Който не люби, не е познал Бога, защото Бог е любов“ (1 Йоан 4:7, 8). Ето промяната в Йоан – той е преобразен чрез благодат.

Може би по-рано е бил посетен от свои приятели и те са му казвали: „Йоане, ти си променен!“

А Йоан сигурно ги е гледал и им е казал: „Кой, аз ли?“ Защото променените хора са последните, които узнават това и последните, които го правят достойни на другите. Но Божията благодат е извършила своята работа.

НЕПРЕКЪСНАТА ВРЪЗКА

Мога ли да ви припомня, че ако ден след ден продължавате да опознавате Исус като ваш личен приятел, ако истински Го включите във вашия личен живот, ако нищо не може да ви отдели от Него, тогава вие ще се присъедините към възлюбения Йоан в преобразяването на характера си и дори няма да усетите как става това. Но вашите приятели вероятно ще го забележат. С какъвто и грях да се борите – познат или непознат, обичаен или спотаяван, или с някой друг грях, той накрая ще бъде отстранен.

Понякога сме нетърпеливи и се опитваме да определим срокове за християнския растеж и победа. Но по-добре да не го правим. Това е Божия работа, дело на Светия Дух. Учениците бяха променяни постепенно, „първо стрък, после клас, после пълно зърно в класа“. Докато връзката с Христос продължава, в нея има вградена защита срещу беззаконие. Колкото по-долбока е връзката с Исус, толкова повече се отдалечаваме от беззаконието. Без връзка с Исус играем на евтина благодат или пък на криеница с Божията благодат. Аз съм благодарен днес за начина, по който Исус се отнесе към известните грешници. Това донася надежда и утеха на борещия се, растящ християнин.

И ако е истина, че ние се преобразяваме чрез непрекъснатата връзка с Христос, тогава това е голям ключ към послушанието. Ние се преобразяваме чрез благодат, от непрекъснатата връзка с Христос – не с нашите собствени усилия и решения за борба с греха и с дявола.

Дълго време християните са държали две несъвместими идеи: от една страна, че можем да пазим Божиите заповеди, че можем да имаме победа над греха, а от друга – че се нуждаем от Божията помощ, но от нас се иска да работим усърдно върху нашето собствено послушание.

Днес мнозина са толкова разочаровани от най-доброто послушание, което са били способни да произведат със собствени сили, че решават да захвърлят вярата в победата и изобщо в успеха. Но Писанието не учи това. Учениците съгрешиха и падаха отново и отново. Но историята не свършва дотук. Чрез постоянна връзка с Христос те бяха променени в Негов образ и станаха повече от победители чрез Този, Който ги възлюбиха.

Ако е истина, че Бог ни приема не поради нашето послушание, то истина е също, че Неговото прощение е неограничено. Тези две неща в никой случай не елиминират истината, че Бог има сила да ни пази от съгрешаване.

Това е добра вест – да осъзнаем, че оправданието е само чрез вяра, да имаме пълно доверие, че Бог ни приема единствено поради това, което Той вече е направил за нас. Добрата вест е да научим, че Неговото прощение е неограничено и че Той има безкрайно търпение към нас, когато растем в благодат. Но възможно е да отидем и по-нататък и да приемем, че послушанието и победата са достъпни и могат реално да присъстват в нашия живот днес. Добрата вест е да научим, че послушанието е единствено чрез вяра, както и прощението е само чрез вяра. Павел каза преди много време в Кол. 2:6: „И тъй, както сте приели Исуса Христа, Господа, така и се обхождайте в Него.“

ПРИЧИНИ, ПОРАДИ КОИТО ПОСЛУШАНИЕТО ИДВА САМО ЧРЕЗ ВЯРА

Сега бих искал да ви изброя накратко 8 библейски причини, поради които послушанието може да дойде единствено чрез вяра, а не чрез нашите собствени усилия.

1. Защото Библията казва така. Това добър аргумент ли е? В Римл. 1:17 Павел казва: „Защото в Него се открива правдата, която е от Бога чрез вяра, както е писано: „Праведният чрез вяра ще

живее. “Кои са праведните? Те са онези, които са приели Божията оправдаваща благодат, нали? И тук Библията ни казва, че праведните, ония, които са били оправдани, ще *живеят* чрез вяра.

2. Послушанието може да дойде чрез вяра единствено поради естеството на човечеството и на човека. По-горе обсъдихме това в главата „Ден 1“. Римл. 5:19: „Защото, както чрез непослушанието на един човек станаха грешни мнозина, така и чрез послушанието на Един мнозината ще станат праведни.“ Йоан 3:5 казва, че докато не се новородим, не можем да влезем в Божието царство. Истина е, че всичката ни правда е като омърсена дреха (Исаия 64:6). Ако е така, то послушанието трябва да дойде от пълната зависимост от друга Сила. Ние не бихме могли сами да постигнем послушание поради самото си естество.

3. Послушанието може да дойде само чрез вяра поради естеството на предаването. Както научихме в глава „Ден 2“, да се предадеш, означава да захвърлиш себе си (Римл. 5:9,10). Ако ние сме захвърлили собствените си усилия, тогава трябва да зависим от силата на Някой друг. Възможно е да се опитваме упорито да бъдем послушни и всеки път да не успяваме. Предаването отрича възможността да се опитваме упорито да постигнем послушанието. Когато се предаваме и се отдаваме на Бога, ние поставяме себе си в пълна зависимост от Него.

4. Послушанието идва единствено чрез вяра поради факта, че Бог иска ние да бъдем управлявани от Него. Римл. 6 гл. ни казва това. Имаме две възможности в този свят. Две личности могат да владеят нашия живот: или Бог, или дяволът. Няма средно положение. Единствената власт, която ние имаме, е да изберем коя от двете сили искаме да ни управлява. Божията власт е изпълнена с любов и когато се предаваме в Неговата изпълнена с обич власт, ние *ще* бъдем послушни.

5. Послушанието може да дойде единствено чрез вяра поради естеството на покаянието. Покаянието не е наше собствено дело, а дар (Деяния 5:31). Знаете ли класическото определение за *покаяние*? Какво е покаянието? Скръб за греха и отделяне от него. Така че, ако покаянието е дар, ако е скръб за греха и отделяне от него, тогава отделянето от греха може също да бъде дар, нали? Това не е нещо, което ние постигаме, а което получаваме.

6. Послушанието идва единствено чрез вяра поради факта, че е плод на вяра. В Йоан 15 гл.е учението на Исус по този въпрос. Там Той изяснява, че послушанието е плод. Плодът е резултат от нещо друго. Вие не можете да получите плод, като се опитвате упорито да го създадете. Получавате плод от Лозата. Ако сме свързани с Лозата, ще дадем плод спонтанно, естествено.

7. Послушанието идва чрез вяра поради могъщия пример на Исус. Той свърши Своите дела, изживя живота Си чрез сила от горе (Йоан 14:10), а не със сила отвътре, от Себе Си. Дойде на този свят не само да плати вината за греха, а също и да ни покаже как да живеем чрез зависимост от една Висша сила. Исус живя живота Си в послушание единствено чрез вяра и стана най-големият аргумент, показващ, че ние сме поканени да живеем както Него – в послушание чрез вяра.

8. Послушанието може да дойде лично чрез вяра поради факта, че ни предлага *почивка* в християнския живот, както и почивка от вината за греха. Нека да разгледаме по-подробно това. Евр. 4:9 казва: „Следователно за Божиите люде остава една съботна почивка.“ (Забележете, че това е за Божия народ, за ония, които са Го приели и са станали Негови деца.)

Повечето от нас знаят какво означава да бъдеш физически уморен. И повечето от нас знаят и какво означава да бъдеш уморен духовно. Нека да погледнем така. Всички ние във всяко поколение сме се борили с бремето на светостта. А понякога няма голяма разлика между бремето на светостта и бремето на греха. Често смятаме християнския живот за изкачване на стръмен хълм с тежък багаж на гръб. Но Евр. 4 гл. ни предлага почивка – почивка за Божия народ.

Нека отбележим и някои други пасажи, които говорят за почивката. Откр. 14:11, последната вест на трите могъщи ангели. Няма почивка ни денем, ни нощем тези, които се покланят на звяра и на неговия образ и които получават белега на „неговото име“. Вие казвате: „Тук се говори за окончателното унищожение на нечестивите в края в огненото езеро.“ Но почакайте малко. Има нещо повече от пророческо и историческо разбиране.

Исус каза в Матей 11:28: „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени и Аз ще ви успокоя.“ Ако нямат почивка

денем и нощем, това са тези, които се покланят на звяра и на неговия образ. Причината е, че те не идват при Исус, нали?

Има също и друг стих в Откр. 14 с много интересно духовно значение. Откр. 14:13: „И чух глас от небето, който казваше: „Напиши: Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа, да! казва Духът, за да си починат от трудовете си, защото делата им следват подир тях.“ Е, аз знам, че това има общо с гробищата и с надгробните камъни, с ония, които умират във вярата, като очакват Второто пришествие на Исус Христос. Но да погледнем и от друга страна – тук има и духовно значение. „Блажени са мъртвите, които отсега умират в Господа.“ Чували ли сте някога за умирање за себе си чрез Христос? Те могат да си починат от трудовете си. Елате при Мене, вие, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя.“ „Делата им следват подир тях.“

А Евр. 4:10 говори отново за почивката: „Защото онзи, който е влязъл в Неговата почивка, той си е починал от своите си дела, както и Бог от Своите Си“ (стих 10). *Кога* Бог си почина от Своите дела? При Сътворението, нали? Тогава Той даде 7-ия ден като паметник и като знак, който да ни напомня за Неговото творческо дело. Поканени сме от Евр. 4 гл. да влезем в съботната почивка. На какво е знак съботата? На освещение. Изход 31:13 разкрива това. Езекиил 20:12 и 20 говори също за това. Съботата е знак на Бога, Който освещава Своя народ. Истината за Божия ден на почивка и за почивката от нашите собствени усилия сами да победим са тясно свързани.

ПОЧИВКА ЗА УМОРЕНИЯ ГРЕШНИК, ПОЧИВКА ЗА УМОРЕНИЯ СВЕТИЯ

Има 3 вида почивка, за които се говори в Евр. 4:2, 3 – почивка от работата за приемане и прощение от Бога; ст. 9,10 – почивка от труда да победим врага; ст. 6 – почивка от усилията да влезем в Небето, да влезем в Обещаната земя. Възможно е да приемем почивката на едно ниво, а на друго не.

Много хора са приели Божията почивка като надежда за вечен живот и се доверяват на свършената от Христос работа в тяхна полза. Но в същото време е възможно все още да воюват и да

полагат усилия да живеят християнски живот. Може да чувствате, че макар цялата сметка да е платена, пак пристигат месечни сметки, които трябва да плащате, и започвате да си мислите, че този дар на спасението все пак е доста скъп.

Но аз ви поканвам днес да влезем в Божията почивка, да престанем да се стараем да бъдем послушни и да победим. Ако продължаваме да търсим лично общение с Бога, Той ще ни доведе до оная почивка, която е символизирана със съботата.

КАК ДА БЪДЕМ ПОСЛУШНИ

Ще се опитам да представя нещата по най-простия начин. Ако влезете във връзка с Господ Исус Христос и продължите тази връзка, докато Той дойде отново, Господ ще направи останалото. Това е най-простият отговор на въпроса: „Как да бъдем послушни?“ Фил. 1:6 казва: „Оня, Който е почнал добро дело във вас, ще го усъвършенства до деня на Исуса Христа.“ Прощението е дар, спасението е дар и послушанието също е дар. Те се получават чрез непрекъснатото общение и приятелство с Този, Който ги дарява.

Истинското послушание може да бъде разбрано и преживяно само от посветения християнин. Това не е просто една само помощ, промяна на поведението или метод на положително мислене, предложени на ония, които са с достатъчно силна воля, за да се справят. Послушанието единствено чрез вяра идва само от сърцето и може да го има само този, който е във всекидневен общение с Исус Христос.

Вие може да изберете да продължите тази връзка с Бога ден след ден и резултатът от опознаването на Исус ще бъде послушание, което идва само чрез вяра. Това е добра вест – че Бог иска в нас и чрез нас да прослави Своето име пред света и пред всемира.

Християнско израстване – от християнин бебе до зрелост. Как става това?

Голямото разделение – едни, които познават Бога, и други, които не Го познават.

Току-що се бяхме оженили и аз се стараех да върша всичко, за да угодя на моята жена. Прекарвах много време в усилия, като се опитвах да върша всичко точно така, че да ѝ харесва. Дори се заех с домашни задължения. Направих неправилна замазка на пода и трябваше да прекарам много време да я махам. Опитах се да измия съдовете, но счупих нашите нови сватбени подаръци. Дори се опитах да гледя малко, но прогорих доста зле любимата ѝ рокля. Когато се заех да правя закуска, включих тостера на много силно и изгорих не само закуската, но и нагревателите на тостера. Вместо закуска извадих нещо подобно на въглища и ги изтърсих в мивката. Опитах се да зашия някои копчета, но заших предната част на роклята за гърба.

Тя искаше да си говорим, искаше да прекарваме време заедно ей така, да общуваме, но аз имах много неща да върша. Трябваше да стържа изгорялото, да поправам тостера, да отстранявам замазката и нямах време да говоря с нея и да бъда с нея.

Надявам се, че вие осъзнавате какво искам да кажа с тази притча. Възможно е толкова много да се занимаваме с неща, за да угодим на някого, че да забравим това, което най-много му харесва – да седнем и да си говорим. А нашите усилия да угодим ще приключат катастрофално, като се опитваме да постигнем онова, което просто не сме способни да сторим.

Но колко често в нашата връзка с Исус Христос ние откриваме себе си, откриваме себе си в обувките на галатяните, към които апостол Павел писа в Гал. 3:3: „Толкова ли сте несмислени, че като почнахте в Духа, сега със собствени сили ли ще се усъвършенствате в плът?“ Колко лесно е да се подхлъзнем обратно в законническо християнство и да открием на практика, ако не на теория, че приятелството с Христос е поставено отново на задната седалка, докато ние работим и се борим да вършим правото. И отново се опитваме сами да се спасим.

Павел искаше пак да напомни на ранните християни, че делото на Бога, започнато в техния живот, Той ще доведе докрай (Филип. 1:6) „И тъй, както сте приели Исуса Христа, Господа, така и се обхождайте в Него“ (Кол. 2:6). „А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра, но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата ми“ (Евр. 10:38, 39). „...като гледаме на Исуса, начинателя и усъвършителя на вярата ни“ (Евр. 12:2).

Никога не е просто да се започне връзка с Христос. Не е достатъчно веднъж да приемем Неговата прощаваща благодат. Без непрекъснатата връзка с Него началното приемане на Христос никога няма да бъде достатъчно за спасение. На сватбата има нещо повече от това да кажеш „да“. Да си оженен е важно, но да останеш оженен е също нещо важно. Да вземем предвид някои примери за продължителна връзка, както изтъква Исус. Той казва: „Никой, който е турил ръката си на ралото и гледа назад, не е за Божието царство“ (Лука 9:62). „И понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее“ (Матей 24:12). „Ако пребудете в Моето учение, наистина сте мои ученици“ (Йоан 8:31).

Но нека се обърнем към притчата в Йоан 15 гл. за най-пълно обяснение на нуждата от непрекъсната връзка с Христос, от прекарване на време с Него – притчата за лозата.

ДА ПРЕБЪДВАШ В ЛОЗАТА

Исус каза: „Аз съм истинската лоза и Отец ми е земеделецът. Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва и всяка, що дава плод, очисти я, за да дава повече плод. Вие сте вече чисти чрез учението, което ви говорих. Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене. Аз съм лозата, вие сте пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той дава много плод, защото отделени от Мене не можете да сторите нищо“ (Йоан 15:1-5).

В тази аналогия ние имаме най-напред лозата, която е Исус. Той каза: „Аз съм истинската лоза.“ В Стария завет Израил е символизиран с лоза, но този народ доказа, че е неплодна лоза и затова има едно ново разбиране за лозата в думите на Исус в тази глава. Израил трябваше да бъде Божи народ, но един от проблемите му беше, че се почувства сигурен като такъв. Съвременната аналогия ще бъде така – някои смятат, че лозата това е църквата и докато имената им са вписани в църковните книги, вечният живот им е осигурен. Но Исус каза: „Аз съм истинската лоза.“ Тук Той говори за връзката и общението с Него, а не просто за принадлежност към някоя църковна организация.

Тези думи от Йоан 15 гл. бяха изговорени от Исус малко преди преживяването в горницата. Исус и учениците Му бяха на път към Гетсиманската градина. Като вървяха, сигурно са видели някоя лоза. Исус показва една лоза, осветена от лунна светлина, и я използва да научи учениците Си на тази притча.

Виждали ли сте някога лозе отблизо? Мислите ли, че е красива? Не през лятото, когато клоните са покрити с листа, а през зимата, когато можете да видите самата лоза. Тя е грозна! Изглежда като корен, изваден от суха земя, нали? Кафява, грапава, напукана и изглежда сякаш никога няма да живее отново. Може да ви напомня за Оня, за Когото е казано в Исая 53:2: „Защото израсна пред него като отрасъл и като корен от суха земя. Нямахше благо-

образие, нито приличие, та да го гледаме, нито красота, та да го желаем.“ Красотата на Исус е по-скоро вътрешна, отколкото външна. Ст. 2 също казва: „Когато го погледнем, няма нещо, за което да го пожелаем.“ Неговата красота дойде отвътре и от връзката Му с Неговия Отец, стопанина на лозето от притчата.

Очевидно ние сме пръчките в тази притча и е удивително да открием, че пръчките са по-красиви от лозата с техните зелени листа през пролетта и лятото и ярките багри на плода през есента. Сокът, който идва от лозата в пръчките, е създал тази красота. Очевидно самият Исус желае да даде това великолепие на Своите последователи, докато самият Той стои в основата.

ДВА ВИДА КЛОНКИ

Забележете, че има два вида клонки в притчата от Йоан 15 гл. – два вида клонки, които са на „лозата“. Ст. 2: „Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, той я отрязва“. Означава ли това, че е възможно да има *клонка* в него, която не носи плод? Така е казано. Не всяка пръчка, която претендира да бъде истинска, или всяка пръчка, която е във връзка с църквата, а се казва „всяка пръчка в Мен...“.

Така че е възможно да бъдем във връзка с Него и да не носим плод, най-малкото за известно време. Може би Юда бе един пример за това. Очевидно той не носеше плод и беше отстранен. Явно никога не се бе предал напълно на Христос, но имаше привилегиата заедно с другите 11 ученици да изгонва демони, да изцелява болни и да възкресява мъртви чрез силата на Христос. Възможно е един човек да бъде християнин, да бъде истински обърнат, да бъде в лозата – Христос, но да не остане във връзка с Христос, да не донася плод и да бъде отстранен. Ключовата дума е „да пребъдва“ в Него. Не е достатъчно да бъдеш свързан с Христос веднъж. Трябва да пребъдваме в Него, за да принасяме плод. Тази притча говори също по въпроса за „веднъж спасен, завинаги спасен“. Тя показва, че е възможно човек да бъде лозова пръчка, но да бъде отстранен.

Да бъдеш свързан с лозата Исус Христос, е начало. Но еднакво важно е и да пребъдваш в Него. Какво означава „да пребъдваш“? Ако изследвате тази дума в Писанието, ще откриете, че тя

има едно просто значение – „да останеш“. Когато приближаваше Емаус с двамата мъже в деня на възкресението, Исус бе поканен да остане с тях. В историята на Закхей Исус каза: „Днес трябва да остана в твоята къща.“ „Аз трябва да остана в твоята къща днес.“

Да пребъдваш с лозата става автоматично. Връзката с лозата, единството с Христос трябва да се поддържат. Тази притча ни отговаря на въпроса за Божествената сила и човешките усилия в християнския живот. Тя беше Исусовият отговор как човек да използва волята и силата на волята си за продължителна християнска опитност. Ние трябва да пребъдваме в Него и Той в нас. Никоя пръчка не дава плод случайно, ако само понякога се свързва с лозата. Връзката трябва да бъде постоянна. Пръчката трябва да пребъдва в лозата.

Лозата дава плод, защото е лоза, а не за да бъде лоза. Една здрава клонка ще ражда здрав плод естествено, спонтанно. Ако имате здрава лоза и здрава клонка свързана към нея, *вие ще* имате плод. Ако не искате плод от една пръчка, вие можете да я махнете от лозата и по-нататък нищо не трябва да се прави, за да се избегне плодът. Достатъчно е да бъде махната. Плодът е едно от най-спонтанните неща, които стават с истинската лоза и с истинските пръчки. Ако вие искате грозде, не се опитвате да произведете грозде извън лозата. Някои хора се опитват, те произвеждат пластмасови гроздове и някои от тях изглеждат толкова красиви външно. Но ако някога сте опитвали да отхапете от тях, бихте се разочаровали!

КАКВО Е ГРОЗДЕТО?

Какво представлява гроздето? „...изпълнени с плодовете на правдата, които са чрез Исуса Христа за слава и хвала на Бога“ (Филип. 1:11). Моля, отбележете първо, че плодът е плод на праведност, второ, че той е чрез Исус Христос, и трето, че е за хвала и слава на Бога. И разбира се в Галат. 5:22, 23 се говори за плода на духа: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание.

И така, плодът е праведност – а праведността е спонтанна за пръчката, свързана с истинската лоза. Това означава, че християнинът никога не работи упорито върху праведността, той никога

не е бил принуждаван да прави това. Христос не ни казва да работим упорито за плода – Той ни поканва да пребъдваме в Него. Така усилията на християнския живот винаги трябва да бъдат за приятелство с Исус, за пребъждане в лозата. Никога за произвеждане на плод на правда, защото, когато продължаваме връзката с лозата, плодът ще дойде.

Христос е краят на опитите да произведем плод извън лозата. Когато видим положението си, когато осъзнаем пълния си неуспех да произведем истински плод далеч от Него, тогава можем да се съгласим с Павел, че не вършим доброто, което се опитваме да извършим (Римл. 7:18).

Чак тогава разбираме какво означава наистина да бъдем свързани с лозата. Само тогава осъзнаваме необходимостта и привилегията да пребъдваме в Него.

„БЕЗ МЕНЕ НЕ МОЖЕТЕ ДА НАПРАВИТЕ НИЩО“

Някои хора се боят от една религия на „неправене на нищо“. Но думите в Йоан 15:5 идват от собствените уста на Исус. Забележете, в тях има малка разлика, вижте как е подчертана първата фраза: „Аз съм лозата, вие сте пръчките.“ Аз съм лозата, вие не сте лозата, вие сте пръчките, но „без Мене не можете да направите нищо“. Моля, отбележете, че макар това изречение да започва отрицателно, то може да бъде изразено и положително, както във Филип. 4:13: „Всичко мога чрез Христос“. С Него можем да вършим всички неща.

Толкова чудна, колкото и спасението в небето, така сигурна, както и нашата увереност за вечния живот, е истината, че Исус може да изпълни своето намерение да живее своя живот в нас сега, когато ние Му се подчиним. И тогава Той ще донесе много плод. Има надежда за жетва, за плод, за резултати в Господнето лозе. Самият Бог се интересува от плода. Самият Бог е нетърпелив да види резултатите, да види жетвата. Той е Земеделецът, великият Градинар. А един градинар се надява на резултати.

Неотдавна обсъждах с един съсед окончателното дело на Христос на кръста и как нашето спасение и нашият вечен живот са

осигурени чрез жертвата на Исус. Тогава той ме попита: „И така, каква е целта на освещението? Каква цел се изпълнява, като живеем християнски живот?“

Каква е целта на плода – тя е „за слава и хвала на Бога“. Мат. 5:16 казва: „Също така нека свети вашата виделина пред човеците, за да виждат добрите ви дела и да прославят вашия Отец, който е на небесата.“ Тогава каква е целта на плода? Тя е да се прослави и да се почете Бога и така да се разкрие Неговата любов на другите. Ние имаме въз основа на Исусовото учение надежда за жетва, за плод от лозето, за слава на Бога.

КАК ДА ПРЕБЪДВАМЕ

Как да пребъдваме в лозата, как да стоим в близка връзка с Исус Христос? Веднъж стигнали до края на нашите собствени усилия, когато сме осъзнали собствената си неспособност да произведем плод далеч от Него, след като сме признали, че без Него не можем да направим нищо, какво да направим? Какво означава да пребъдваме в Христос, да бъдем в Христос и да имаме „Христос във вас“ (Кол. 1:27)? Очевидно става дума за много близко общение, за Него говорим. Христос казва: *Стойте* във връзката, която е започнала, когато първо Ме приехте като единствена надежда. Останете във връзка с Мене.

Моля, не падайте в капана, за който говорихме по-горе, да смятате, че можем да стоим във връзка с някого, като се опитваме да вършим неща, за да му угодим или да купим неговата любов със собствените си дела. Връзката произвежда делата, а не обратното. Това не е начинът, по който оставаме във връзка с някого.

Приемаме Исус за първи път и ставаме свързани с Лозата не като се опитваме да произведем дела, за да ни направят достойни, но като приемем могъщия дар на Неговата благодат. Но да не смятаме, че Неговата благодат не изисква никакви усилия. Повечето грешници са открили, че е тежка работа да се предадат и да дойдат при Христос. Но това не е трудът да произведем праведност и приемане от Бога. Усилието, за което става дума, е да приемаме всеки ден Исус, да приемаме всеки ден, че не можем да направим нищо и да идваме при Него, за да приемаме благодатта Му.

Откривали ли сте някога, че идването при Христос всеки ден е трудна работа? Често е така. Вие трябва да приемете онова, което Павел изрази с точни думи и го нарече борба, „добрата битка на вярата“ (1 Тимотей 6:12). Не винаги е лесно да оставиш ъгълче в програмата си за деня за общуване насаме с Бога, не винаги е естествено да останеш в досег с Него през целия ден. Понякога това изисква истинско усилие.

В Йоан 15 гл. Исус ни казва къде трябва да бъдат насочени усилията ни. Той никога не е искал от нас да работим, за да произведем плод – казва ни да пребъдваме в Него. И ако изберем да пребъдваме в Него, плодът е сигурен. Той ще дойде естествено и спонтанно в резултат от нашето пребъждане.

Ние първо приемаме Исус чрез вяра в Него като наш личен спасител. Така единството с Лозата се оформя, така и продължава. От жизнена важност е да осъзнаваме, че Исус не ни възлага отговорността за нашите дела и за принасяне на плод. Истина е, че ние *трябва* да принасяме плод, истина е също, че това става с вяра само в Него. „Защото без Мене не можете нищо.“ „Пръчката не може да принася плод от себе си, освен ако не пребъдва на лозата.“ Но ако тя пребъдва на лозата, ще дава много плод. Плодът е естествен резултат от пребъждането в Христос.

НО Е НУЖНО ВРЕМЕ

Има и друго в тази аналогия за Исус и лозата, което не искаме да изпуснем: плодът не се получава бързо. Идеята за лозата и пръчките показва, че има растеж, развитие. То става постепенно, не отведнъж. Никое лозе не се бере непрекъснато, плодът изисква време.

Вие може да не сте много запознат с работата на лозето, но повечето от нас са опитвали да присадят нещо. Нека отидем в градината вместо на лозето, просто за момент, за да видим принципа на растежа. Един ден жена ми донесе едно растение у дома. Известно време то се чувстваше доста добре в саксия, но започна да надраства съда, в който беше посадено. Нуждаеше се да бъде пресадено. Аз избрах едно случайно място, без да се посъветвам с жена ми, и там сложих растението. В резултат на това, че го посадих на неправилно място, трябваше да копая отново и да го пресажа-

дам отново. Но не харесах и това място, затова го пресадох отново. Растението малко се поумори! Тъкмо корените му започнаха да се прихващат, и ето, идва този градинар и го пресажда наново. Забелязах, че на другия ден листата му увиснаха.

Като изследваме притчата за лозето, трябва да сте осъзнали, че дори пръчката да стои свързана с лозата, все пак има процес на растеж. Любопитно е, че повечето от нас, дори когато сме избрали да стоим с Христос, проявяваме нашата незрелост и често мъчително осъзнаваме, че работата не е довършена.

Същото забелязваме в лозето – то не работи на включване и изключване или на частична зависимост, която кара лозата да дава плод. Планът на нашия Бог не е да се доверяваме частично на Него и частично на друго.

Напомня ни се за човека от стари времена, който вървял по пътя с товар на гърба. Друг идвал с кон и каручка. Конят изглеждал стар и каручката малка, а когато човекът с товара на гърба бил поканен да се качи, той оставил товара на гърба си. Не смятал, че е почтено да кара този кон да носи и неговия товар! Друг пътувал с лодка по Мисисипи на 4-дневен път. Купил си билет, но за него похарчил всичките си пари. Няма средства да си купува храна за из път, затова си взел сухар и сирене и си похапвал. Когато идвало време за обяд, докато останалите пътници отивали в трапезарията, той се скривал зад един голям комин и си хапвал сухарите със сирене. След един или два дни сухарите и сиренето му започнали да миришат лошо и той си помислил, че ще умре от глад. Тогава някой го намерил в неговото закрито местенце и му казал: „Какво става с тебе, човече? Когато си купи билета, ти си плати и храната. Ела и се храни с останалите.“

Ние примаме Божията благодат и казваме: „Това е превъзходно. Той е предвидил да ме спаси за вечността в небето. Сега аз трябва да си нося моя товар.“ И заменяме товара на греха с товара на светостта, като се борим да произведем плод със собствените си сили. Исус ни кани на сватбената вечеря на Агнето за общение с Него, а ние мислим, че трябва да си носим собствена храна. Приемаме могъщото Му евангелие като дар и се вълнуваме от него, но вълнението умира, защото пропускаме да видим, че вървейки по стъпките на Исус, трябва да работим по същия начин, както и

когато първо сме дошли при Него – чрез вяра. Продължаваме да искаме да добавим нещо към това и то става мъчителен процес за нас – да Му позволим да вземе нашите тежести, грехове и падения. Не Му позволяваме да ни даде силата за послушание, която толкова печално ни липсва. Не осъзнаваме, че Той иска да ни даде победата като дар.

ИСУС, НАШИЯТ ПРИМЕР

Има един друг урок, който можем да научим от притчата за лозето, и това е фактът, че Исус е нашият пример в пребъдването. Знаете ли, че лозите се нуждаят от подкрепа? Те не могат да стоят сами, а трябва да бъдат прикрепени към стълбове или към нещо друго. Исус каза, че Той е лозата и Неговата подкрепа е Неговият Отец, който е земеделецът. През живота Си тук на земята Исус стана най-големият пример за пребъждане и зависимост от Отца в лично приятелство и общение. Казва ни се в Писанията, че Той ставал рано преди разсъмване, отивал сред природата, за да общува със Своя Отец. Често прекарвал цели нощи в молитва.

Мисълта за прекарване на цяла нощ в молитва може да бъде ужасна за някои. Но Исус не иска това от нас. И от Неговите ученици не се изискваше да правят това, но колко време е минало, откакто сте прекарвали 15 минути или половин час в отговор на изпълнената с обич покана на Исус да пребъдваме в Него чрез лично приятелство?

Виждам двама мъже да вървят по пътя към Емаус (Лука 24). Един странник се присъединява към тях. Сърцата им горят, като разговарят с него по пътя. Късно е, когато пристигат у дома, и затова казват на странника: „Пребъдвай с нас. Късно е. Остани в нашия дом.“ Те откликват на Исус още преди да са осъзнали кой е този странник.

Приятелите мои, късно е днес. Знаменията предсказват, че е станало късно. Стъмва се. Винаги е било тъмно, но сега става още потъмно. Няма ли да се присъедините и вие към тези двама ученици, които избраха да поканят Исус да пребъде с тях? Няма ли да се присъедините към тях и да Му кажете: „Ела и пребъдвай в нашата къща.“

ИДВАНЕТО НА ЖЕТВАТА

Когато продължаваме връзката на пребъждане с Христос и продължаваме да Му позволяваме да извършва делото Си в нашия живот, като продължаваме да търсим приятелство и общение с Него, ние можем да гледаме напред с радост и да очакваме времето на жетвата. То ще дойде в нашия живот, когато пребъдваме в Него. Тъй като делото Му продължава в нас, плодовете на Духа ще се развият до зрелост.

Имах един приятел, който си имаше 3-4-годишно момиченце. Той работеше много. Един ден се върнал от командировка и когато влязъл в къщата си, момиченцето, което не го било виждало няколко дни, дотичало до него и казало: „Тате, виж, аз се научих да пиша“, и му показало един лист с всякакъв вид кривулки. Просто една бъркотия.

Като всеки добър татко той казал: „Наистина ти си се научила да пишеш. Това е чудесно! Това е наистина много хубаво.“

И продължил да разглежда с интерес написаното, а момиченцето го гледало с широко отворени очи и уста и попитало: „Какво пише, тате?“

Бащата не знаел какво да каже. Отначало се объркал, а после седнал и рекъл:

„Ето, обич моя. Ще ти кажа какво пише. Тук пише, че ти си едно малко момиче, че наистина искаш да можеш да пишеш. Тук пише, че ти се опитваш упорито да се научиш да пишеш, също тук пише, че ти вече си едно пораснало малко момиченце и един ден ще пишеш много красиво.“

Детето погледнало и казало:

„Наистина ли така пише, тате?“

„Да.“

Аз се боря като растящ християнин и изграждам моето послушание, което не е истинско послушание изобщо, а нещо като кривулките на момиченцето. А аз вземам моето послушание, показвам го на Бога и казвам: „Виж, научих се как да Ти бъда послушен!“

И като мой небесен татко той казва: „Знаеш ли какво ми говорят твоите усилия? Че ти си истински християнин, че ти наистина се опитваш да бъдеш такъв. Те ми казват, че растеш и един ден ще се научиш на истинските неща.“

И така ние можем да гледаме напред към времето на зрелостта на жетвата в собствения си живот, можем да гледаме напред и към времето на жетвата за целия свят. Бог може да завърши това, което е започнал в нашия живот. Докато оставаме в Него, няма от какво да се боим.

Милиони днес вярват във Второто идване на Христос. Имало е време, когато хората, които са проповядвали Христовото второ идване, са били обвинявани, че тревожат обществото и проповядват проклетие. Но днес дори учените и държавниците, като анализират събитията в света, предсказват бедствие. Дори лидерите в науката осъзнават, че този свят се придвижва бързо към своя край и са безсилни да го предотвратят.

Преди няколко години баща ми и чичо ми провеждаха публични сказки в един град. Една вечер моят чичо току-що започнал да проповядва за края на света и за Второто пришествие на Исус, когато един човек скочил от първата редица. Обърнал се към слушателите и започнал да вика: „Не вярвайте какво ви казват тези братя Венден. Те са просто двама смугители, които идват в нашия град да ви измамат. Говорят за края на света, а това никога няма да стане. Нещата си продължават така, както винаги са били и винаги ще си продължават.“ Обърнал се към чичо ми и казал: „Можете ли да ми покажете едно единствено доказателство, че това ще стане?“ А моят чичо отговорил: „Да, мога, вие сте последното доказателство, което виждам.“ Човекът казал: „Какво искате да кажете?“ Чичо ми обърнал страниците на Библията си и прочел от 2 Петрово 3:3, 4: „Преди всичко знайте това, че в последните дни ще дойдат подиграватели, които с подигравките си ще ходят по своите страсти и ще казват: „Де е обещаното Му пришествие? Защото, откакто са се поминали бащите ни, всичко си стои така, както от началото на създанието.“

Човекът седнал на мястото си. Чудни неща станали от този устроен процес! Господ дал необходимото Писание в точно необходимото време.

Бог не оставя започнатото недовършено. Когато започва нещо, Той го вижда чак до края. Дори когато напусна гроба сутринта при възкресението, Исус се задържа достатъчно дълго, за да сгъне завивките и да ги подреди. Беше свършил с тях, не Му бяха нужни повече. А колко по-сигурно ще завърши великият план на изкуп-

лението, на възстановяването. Той е предвидил за родените в този свят на греха не грим за греховете, а нещо повече. Благодарни ли сте, че Той може да проведе Своя план на спасение до самия край, който ще бъде само началото на вечността? Нищо не може да Го отклони от това.

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ – ДОБРА ИЛИ ЛОША ВЕСТ Е ТОВА?

Каква е вашата реакция, когато четете или мислите за Второто идване на Христос? Това добра вест ли ви се струва че е, или лоша? Вълнува ли ви, или ви плаши? Решителният въпрос е дали *вие* ще бъдете готови? „О, може да кажете вие, аз съм твърде далеч от това. Никога няма да се приготвя, няма шанс в света за мене.“ Попитах един млад човек какво е първото нещо, което той би искал да направи в небето. Той отвърна: „Ако отида в небето, ще бъда толкова изненадан, че не зная какво бих направил.“ Затова аз бих искал да ви представя един текст, който дава надежда на всеки човек, защото казва как можем да се приготвим за Христовото идване. Ефес. 2:13: „А сега в Христа Исуса вие, които някога сте били далеч, сте поставени близо чрез кръвта на Христа.“ Чувствате ли, че сте надалеч от Него? Чрез Христовата кръв, чрез изкупителната Му жертва на кръста за вас вие сте доведени близо до Него. А това е добра вест, нали? Спасението не е нещо, което ние завоюваме, то е нещо, което получаваме като дар. И можем да го получаваме отново и отново всеки ден.

Вие спасен ли сте? Можете ли да знаете, че сте спасен сега? Е, зависи какво искате да кажете. Има три гръцки думи, които означават спасение. Едната е свързана с въпроса приел ли съм смъртта на Исус за цялото човечество. А другата с въпроса: Сега в спасителна връзка ли съм с Исус? И третата с въпроса: Ще бъда ли спасен някога в бъдеще?“

Нека ви попитам: Приели ли сте смъртта на Исус за цялото човечество? Тогава вие сте спасени в този смисъл. В спасителна връзка ли сте сега с Исус Христос? Разговаряте ли си с Него? Разговаряхте ли с Него днес? Прекарахте ли време лично с Него? Трябва да знаете отговора на този въпрос. И не трябва да се тревожим

дали ще бъдем спасени, или не. Не можем да предскажем какво можем да решим отсега нататък. Но можем да знаем, че сме спасени днес. Можем да продължим да избираме Бога днес. Това е голямата истина. Приели ли сте Исус и Неговата кръв днес, което ви приближава по-близо до небето? Вие можете да направите своя избор.

И като продължавате да правите този избор, можете да очаквате с радост края на греха до времето, когато Исус дойде отново за Своя народ.

ДА ПОЗНАВАШ БОГА = ВЕЧЕН ЖИВОТ

Исус каза в Йоан 17:3: „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Цялата основа на християнския живот е познаването на Бога. Това е магистралата, на която приемаме Неговото спасение, прощение и сила. Да познаваме Бога, или да не Го познаваме, това е от решително значение за края. Забележете как става това.

Когато Исус дойде отново, ще има две групи хора. Те са наречени с различни имена – добри и зли, праведни и нечестиви, овци и кози, праведни и неправедни, жито и плевели, мъдри и глупави, горещи и студени и т.н. Но ще има само две групи, когато Исус дойде отново.

В главата „Ден 1“ разгледахме историята на една сватба, докладвана в Матей 25 гл. Там имаше 5 мъдри и 5 глупави девойки. Исус ни обясни от какво се определя разликата между двете групи. Когато глупавите момичета дойдоха да влязат на сватбената вечеря, беше им даден следният отговор: „Не ви познавам.“ В Матей 7:22, 23 е описано същото разделение. „В оня ден мнозина ще ми рекат: „Господи! Господи! Не в Твое ли име пророкувахме, не в Твое ли име бесове изгонихме и не в Твое ли име направихме много велики дела?“ Но тогава ще им заявя: „Аз никога не съм ви познавал, идете си от Мене вие, които вършите беззаконие.“

От тези думи можем да видим, че в самия край ще има само две групи хора: които познават Бога и които не Го познават. Друга група няма да има.

Но да добавим към това и някои други стихове, които намираме в Откр. гл. 3. Първите три глави на книгата „Откровение“ раз-

казват за 7-те църкви. Откр. 3:13 и нататък описва последната от тези исторически църкви, която опира до Пришествието на Исус – кратко време преди Исус да дойде. Последната църква е известна като Лаодикия. „Който има ухо, нека слуша какво говори Духът на църквите. До ангела на Лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал“. Кой е Той? Това е Исус.

И не забравяйте, че „Откровението“ е собствена книга на Исус. Евангелията са писани за Исус, но те не са собствени книги на Исус. А „Откровението“ е единствената книга, която започва с думите: „Откровение от Исуса Христа, което Му даде Бог, за да покаже на слугите си онова, което има скоро да стане...“ От всички библийски книги „Откровението“ е уникална Исусова книга. Затова тя трябва да представлява върховен интерес за ония, които се интересуват от Исус.

Тогава идва описанието на църквата, позната като Лаодикия. „Зная делата ти, че не си нито студен, нито топъл. Дано да беше ти студен или топъл“ (Откр. 3:15). Почакайте малко! Това е удивителна мисъл. Дали Бог би искал народът му да бъде студен, а не хладък? Ето какво казва в ст.16: „Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те избълвам из устата си.“ Това е все едно някой да каже, че Бог се отвърщава от хладките хора. „Понеже казваш: „Богат съм, забогатях се и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол“ (ст. 17). И така, вие имате описанието на Лаодикия – хладката църква.

КАКВО ОЗНАЧАВА ДА БЪДЕШ ХЛАДЪК?

Щом Лаодикия е известна като хладка, какъв процент от народа ѝ предполагате, че е хладък? Мнозинството, нали? Това е логично. Когато казваме, че в Америка има демокрация, какво искаме да кажем с това? Че мнозинството от народа в Америка вярва в демократичната форма на управление на държавата. И така най-малко 51% от хората на Лаодикия ще бъдат хладки. Това е много тежко изявление точно в този момент, нали? Това означава, че кратко време преди Исус да дойде в църквата ще има много хладки хора.

Ако мнозинството от хората в църквата са хладки, бихте могли да очаквате, че има и хладки учители, нали? Бихте могли да очаквате, че има хладки пастори, водачи и администратори. Искам да кажа, че хладкостта е поставила в офисите си и някои от собствените си носители, нали? Бихте открили да преодолява навсякъде, защото мнозинството в Лаодикийската църква са хладки.

Това води до друг въпрос. Какво означава хладкостта? Кое прави човека да бъде хладък? Понякога използвам една стара илюстрация с кухненската мивка – малък урок по домашна икономика. Имате различни кранове на мивката и една ръкохватка, която се бута наляво за гореща вода и надясно за студена. Ако искате хладка вода, какво правите? Пускате еднакво топлата и студената вода и получавате хладка. Тази илюстрация не може да ни помогне напълно, защото ще бъде смешно да мислим за лаодикийския период, че е нещо, студено от едната страна и горещо от другата. Но това е ключ за разбиране на хладкостта. Тя е комбинация или смес от горещо и студено.

Ако оставим Писанията да изтълкуват самия смисъл, откриваме кое прави човека хладък. Прочетете за себе си Матей 23 гл., където Исус изяснява много добре проблема на хората в дните, когато е бил тук – те били горещи отвън, но студени отвътре. Ето, това е хладкият човек. Исус каза: „Вие хората сте като варосаните гробници, които белосват всяка пролет. Изглеждате добре отвън, но отвътре сте пълни със смърт, с костите на умрели хора.“ С други думи, те били развалени отвътре. Много строго е казано, нали? Исус отиде и по-далеч, като им каза: „Змии, рожби ехиднини“ (ст. 33). Но го каза през сълзи.

В същата глава Исус каза: „Лицемери, вие чистите външността на чашата и на блюдото, а отвътре те са пълни с грабене и насилие“ (Матей 23:25). Възможно е външното да изглежда добре, а отвътре да бъде развалено. Един човек може да изглежда добър отвън, да бъде управляван от праведни подбуди и да показва всичкото добро поведение на един просто морален човек, приспособен към законите, правилата и наредбите. Такъв човек следва морала на обществото външно, но отвътре може да представлява нещо съвсем обратно. Така и хладкият човек върши всички праведни неща, но със съвсем погрешни подбуди.

Мнозинството от хората в църквата чак до времето, когато Исус ще дойде, ще са такива християни външно. Те ще се опитват да спечелят правда чрез дела, но не познават Бога. Ще се опитват да живеят като Негови деца. Жалко е, че народът на Лаодикия дори не знае своето осъждане. Той е „сиромаш, сляп и гол“, а не знае това.

Но почакайте малко. Когато Исус наистина дойде отново, колко групи хора ще има? Вече отбелязахме, че когато Исус дойде отново, ще има само две групи хора. Кои са те? Топлите и студентите. Когато Исус дойде отново и донесе Своята награда със себе си, ще има само две групи. Няма да има награда за хладките. Няма хладко езеро, приготвено за хладките. Няма да има хладко небе за хладките.

И така, ако има само две групи хора, когато Исус дойде, следващият въпрос би бил: „Какво става с голямата група хладки хора?“ Те изчезват. Къде отиват? Към горещите или към студентите. Това означава, че от времето на Лаодикия, последната от 7-те църкви от кн. „Откровение“, до времето, когато Исус наистина идва, има един интервал, в който хората се насочват към единия или другия полюс. В тази поляризация никой вече не остава хладък.

ЗНАМЕНИЯ НА ХРИСТОВОТО ИДВАНЕ

Причината, поради която ме занимава този въпрос, е, че това поляризиране вече настъпва от няколко години и всеки ден става все по-отчетливо. Вярвам, че това е най-великият уникален знак, че Исусовото идване е пред нас. Очевидно непосредствено преди Христовото пришествие хората ще бъдат разделени на две групи. Само на две групи – горещи и студени.

Като имаме предвид това, нека прочетем Откр. 3:18, 19. Тук е съветът към хладката Лаодикия и към този, който е хладък: „...съветвам те да купиш от мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да не се яви срамът на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, аз ги изобличавам и наказвам, затова бди ревностен да се покаеш.“ „Съветвам те да си купиш...“

Да разделим тази вест към хладките на две части, за да я разберем по-ясно. Първата част е от ст. 15-17. Това е *укор* към Лаодикия. Зная твоите дела, че не си нито студен, нито топъл. Така,

понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те избълвам из устата Си. Понеже казваш, че си богат и нямаш нужда от нищо, ти не знаеш, че си окаян, нещастен, сиромаш, сляп и гол...“ Това е укорът към Лаодикия.

Има нещо прекрасно в Божието търпение в отношението към Неговата църква. Прекрасно е да знаем, че дори Лаодикия – едно хладко тяло, все още може да бъде Неговата църква. Той трябва да е много търпелив. Бог никога не укорява хората, без да им помогне. Затова втората част от вестта към лаодикийците е *съвет*. „Съветвам те да купиш от мене злато пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи за да се облечеш... и колурий, за да... виждаш.“

И така, втората част от ст. 18 е съвет към лаодикийците. Първата част е укор, а втората – съвет.

Нека да разгледаме какво представлява този съвет. Хората, които са изучили символизма на „Откровението“, ни казват, че златото символизира вяра и любов. А бялата дреха? – какво означава тя? Това е Христовата праведност. А колурият е духовното проникновение, виждането – то идва чрез Светия Дух. Съветът към Лаодикия е, че тя се нуждае от праведността на Христос чрез вяра, а вярата идва само с всекидневна лична, интимна връзка с Исус.

РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ СЪВЕТА

Какъв ще бъде резултатът от този съвет на Истинския свидетел? Нещо, което ще причини изчезване на третата група – групата на хладките. Някои от тези хора ще се присъединят към горещите, а други – към студентите.

Сега е лесно да разберем, че един укор би могъл да причини поляризация. Възможно е този укор като висок вик, който не може да бъде скрит, да изобличи хората за греховете им и да раздели хората в църквите. Но едно нещо е съвсем сигурно – *съживление* никога не става чрез външен натиск! Външната промяна може да бъде наречена реформация, но реформацията е безполезна, ако преди нея няма съживление. Тогава реформацията може да бъде истинска, а съживлението е промяна на сърцето, на вътрешния, духовния живот.

И така, можем да подчертаем внимателно, че истинското духовно съживление ще бъде основано върху Христовата праведност, чрез вяра и любов, чрез Светия Дух, в най-близко приятелство с Исус.

Но Откр. 3 гл. разкрива една велика разделяща вест: тя кара хората да се поляризират, като се насочат към една от двете групи – към студените или към горещите. Какво общо има тази вест с Христовата праведност чрез вяра и с нуждата от общуване с Христос? Какво кара хората да се насочват към единия или към другия полюс?

Отговорът е само един. Лаодикийците, хладките хора, са свикнали да намират своята сигурност в нещо встрани от Христовата праведност, без вяра и любов, без Светия Дух. Те са намирали своята сигурност във външни неща, в неща, които са извършвали. Силните хора могат да намерят сигурност във външни неща, защото могат да живеят добър морален живот – но външно. Те казват: „Не ме занимавайте с Христовата праведност чрез вяра, не ми говорете за моята нужда от най-близко общуване с Бога, чрез което да получа Неговата вяра и любов. Аз си живея добър, морален живот. Боже, ти си гледай планетите да си вървят, без да се сблъскват, помагай на пияниците, на наркоманите, на блудниците и на крадците, но не на мен. Аз съм си добре, благодаря ти.“ Това е проблемът на лаодикиеца – хладкия човек. Това бе проблемът на ония, които разчитаха на външните неща във времето на Исус. Когато Той дойде на земята и говореше за Бога, за вяра и любов, и предаване, това заплаши тяхната сигурност, защото дръпна покривалото, под което те се криеха. А човекът, който си мисли, че има увереност в Небето, защото живее добър живот, не може да си остане същият, чувайки за Христовата праведност като наша единствена надежда. Той или ще посрещне тази вест като добра новина и ще влезе във връзка на вяра с Христос, приемайки всекидневно Неговата праведност и любов, или ще се отдалечи и ще каже: „Не, благодаря, не ме интересува.“ Ето това е една трудна за обяснение мистерия.

Но където и да отиваше Исус, хората никога не си оставаха същите. Където бива издигнат Исус, се получава или съживление, или бунт. Където и да отиваше апостол Павел, решил в себе си да

не знае нищо освен Исус, и то разпнат, хората поемаха по единия или по другия път. Или го посрещаха с радост в своите синагоги, или го изгонваха от града. Няма възможен компромис, чрез който да се мушнеш през оградата в присъствието на Исус.

Ето това причинява изчезването на голямата средна група малко преди Христовото пришествие. Когато Той дойде, ще има само две групи. Това подчертава, че вестта за Христовата правда единствено чрез вяра е била издигана решително и никой не е можал да я спре. Това е последната вест точно преди Исус да се върне и тя причинява последните събития точно преди идването Му. Можем да се радваме, като виждаме това да става, защото то означава, че Исусовото идване е много, много близко.

ГОЛЯМОТО РАЗДЕЛЯНЕ

Тази велика раздяла протича точно сега. Във всяка църква, по целия свят. Исус каза: „Не съм дошъл да донеса мир, но меч“ (Матей 10:34). Той говори за роднините, които накрая се изправят един срещу друг. Това се наблюдава днес. Например двама души може да са живели заедно като съпруг и съпруга под един покрив и това било поносимо, защото и двамата са били хладки. Но тъй като хладките хора изчезват кратко време преди да дойде Исус, понякога единият отива към горещите, а другият към студените. И какво става в този дом? Непоносимост, нали?

Знаете ли, че в САЩ нивото на разводите е 53% от браковете? А знаете ли, че нивото на разводите сред църковни членове е почти същото? Преди изобщо не е било така. А така ние виждаме резултатите от поляризирането сред семейства, сред църкви. Хората се насочват към едната или към другата страна и това става бързо.

Бих искал да поема риска и да кажа, че днес всеки от нас знае накъде се е насочил. Как можем да разберем това? Както отбелязахме, отговорът е в това, дали познаваме Бога, или не. Бихме стеснили въпроса за по-голяма яснота: Познавате ли Исус като ваш личен приятел? Прекарвате ли време с Него очи в очи? Продължавате ли да приемате спасителната Му благодат? Това е жизнено важният въпрос.

Може да преживявате истински изпълнени с агония борби, но ако познавате Исус всекидневно, ще бъдете на печелившата страна. И дори да загубим една отделна битка, Бог е спечелил войната. Ако сте прочели края на Книгата, вие сте разбрали, че ще победим! Йоан 17:3 го казва ясно: „А това е вечен живот, да познаят тебе, единия истинен Бог и Исуса Христа, Когото си изпратил.“ Нашето спасение получаваме и продължаваме да получаваме до самия край само чрез познаване на Исус. А този край е само началото!